Akbaba

OLİMPİYAT Sayısı

OLİMPİYAT MEŞALESİ !

Murat 124'ün konfor yastığı:

Yeni yuvarlak omuz "özel Murat tipi" FISK lastigi...

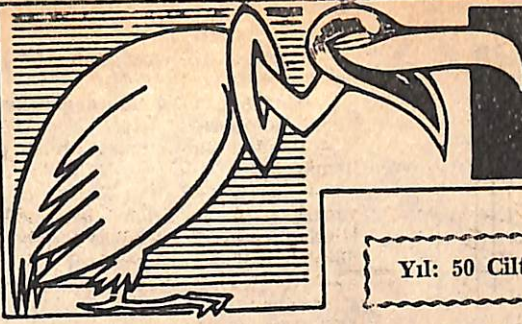
Özel Murat tipi Fisk ile
bir hava yastığı üstünde kayar gibi
sarsıntısız, sessiz yol alacak Murat'ınız.
Siz yorulmayacaksınız.
Murat'ınız yıpranmayacak.
Çünkü Fisk yumuşak lastiktir.
Engebeleri yutar. Sarsmaz.
Fisk sağlam lastiktir.
Kolay aşınmaz. Isıdan etkilenmez.

Vuruklarda çatlamaz.
Ve yeni, özel Murat tipi Fisk
yuvarlak omuzludur.
Ne asfaltta, ne şosede ses yapmaz.
Üstelik, özel dişleriyle ayrı bir
yol güvenliği sağlar.
Murat'ınızın konforuna konfor katacak
özel Murat tipi Fisk lastiklerini
Fisk bayilerinde bulacaksınız.

FISK
sağlam
yumuşak

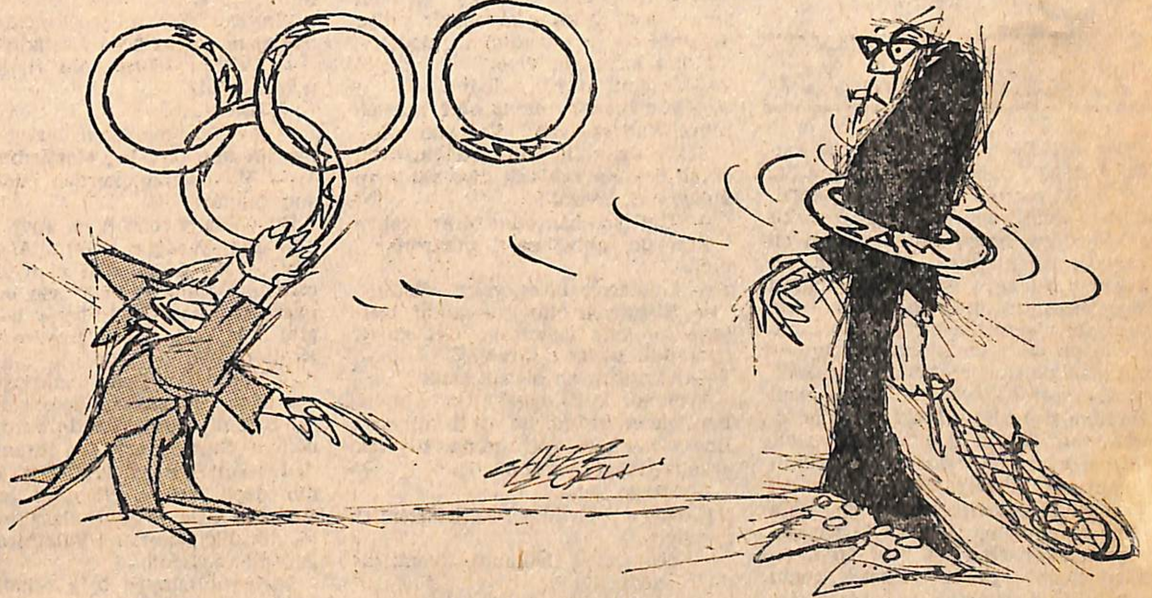
(Manajans : 2559 — 119)

Akbaba

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 36 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Ağustos 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

DÖRDÜNCÜSÜ

Yazısız

DÜNYA birkaç gün sonra başlayacak olan Olimpiyadın heyecanı içinde.

Ay sonuna doğru bir gün başka gezegenlerden gelen gözlemciler Münih'teki kalabalığı farkedip uzay gemilerine stadların üstünde bir tur attırsalar, her halde akıl erdirmekte güçlük çekecekleri bir görüntüyle karşılaşırlar:

Birtakım insanlar olanca güçleriyle başkalarını kovalamakta, ama yetiştiklerine bir şey yapmamaktadırlar. Altalta üstüste boğuşan, yumruklaşan, çeşitli yollardan biribirleriyle çekişen, sağa sola bir şeyler fırlatan, hoplayıp zıplayan, sulara dalıp çıkan insanların da ne istedikleri belli değildir.

Başka dünya ziyaretçileri bu duruma bakarak oradaki insanların hep birden delilik nöbeti geçirmekte olduklarına inanırlarsa şaşılmaz.

Zaten kendi dünyamızda da spordan fazla hoşlanmayan pek çok aydın, Olimpiyadın anlamsız bir ego inatlaşması olduğu inancındadır.

Oysa Olimpiyat ne amaçsız bir didişmedir, ne de bir sen - ben çekişmesi. Dünyanın önde gelen sporcuları dört yılda bir toplanıp boy ölçüşürlerken kendilerini de aşmaya, yapılamaz denileni yapmaya çalışmaktadırlar.

Kökü binlerce yıl önceye uzanan Olimpiyadın sloganı şudur:

— Daha hızlı, daha yüksek, daha güçlü!

Sporcuların bu slogan uyarınca canlarını dişlerine takmaları, insan denilen yaratığın sınırlarının zorlanmasıdır. Kırılan her dünya rekoru insanoğlunu evren içinde, doğa karşısında, başka canlılar arasında daha üstün bir varlık durumuna yükseltir.

Çabanın insan ruhunu ilgilendiren yönü daha da değerlidir. Çağdaş Olimpiyatların temelinde —kurucularından birinin dile getirdiği— şu felsefe yatar:

— Önemli olan kazanmak değil, yarışmaktır.

Bu düşünceye göre genellikle insan yaşantısının amacı da bütün insanlığın her kuşak tarafından daha yüksek bir ruh ve madde düzeyine ulaştırılmasıdır, şu yahut bu kişinin şu ya da bu noktaya tırmanabilmesi değil. Eğer siz ömrünüz boyunca dünyayı insanlığa yakışır bir yer haline getirmek için elinizden geleni yapmışsanız, o ülkeye katkıda bulunma yönünde başarıyla yarışmışsınız demektir. Temeldeki bu zaferinizin yanında sizin toplum ölçüleriyle falanca kişisel başarıyı kazanmış yahut kazanmamış olmanız çok önemsiz kalır.

Kısacası: Hedef, insanların ortak kaderlerini aşmalarıdır; biribirlerini yenmeleri değil.

Yazık ki uluslar bu ülkünün henüz çok, ama çok gerisinde.

Nerelerde bulunduğumuzu görmek için uzağa gitmeye hacet yok. Olimpiyadın beşiği Yunanistan yanıbaşımızda; komşumuz ve —imzalı kâğıtlara bakılırsa— müttefikimiz olan bu ülkenin bize karşı tutumuna bakmak yeter.

Bırakın insanlığın ortak kaderini, dünyanın en güzel denizi Ege'nin iki kıyısındaki komşuların ortak çıkarı bu bölgeyi elbirliğiyle sürekli barışa kavuşturmak, geliştirmek, ekonomik ve turistik bakımdan değerlendirmektir. Öyleyken komşumuz, çıkarlarını bile çiğneyerek ille de bizi şu yahut bu yoldan yenilgiye uğratma hayâllerinden kendini kurtaramıyor.

Bir çeşit ulusal sinir saplantısına benzemeye başlayan bu illetin belirtisi yalnız müzmin Kıbrıs dâvasındaki azgınlık nöbetleri ve Türklere insanlık hakkı tanımama yolundaki uzlaşmaz direnişler değil. Bunların gerisinde, ucu Anadolu topraklarına ve İstanbul'a kadar uzanan Megalo İdea megalomanyaklığının gölgeleri de göze çarpıyor zaman zaman.

Böyle çılgınca hevesler, komşumuzu ekonomik gücünün çok ötesinde «savunma» (daha doğrusu saldırma) masraflarını göze almaya itmekte, bizi de —yetkililerimiz politik kaygılarla ne derlerse desinler— o tehlikeyi karşılamak için ek külfetler yüklenmeye zorlamaktadır.

Uluslararası alanda tutumu böyle olan Yunan yönetiminin kendi toplumuna karşı davranışı ise Olimpiyat ülküsünden büsbütün uzak. Komşu ülke bugün bir faşist diktatörlüğü sırtta taşımanın utancı içinde yaşıyor.

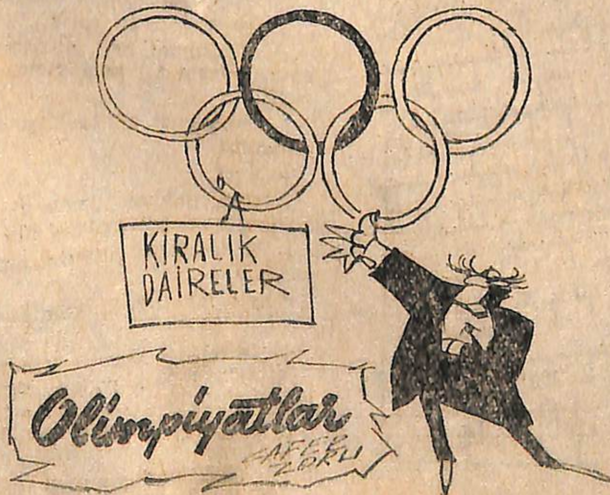
O yönetim biçimi, bir avuç insanın bütün yurtdaşlarıyla kader ortaklığını bir kenara iterek onları yalnız yenmeye değil, ezip insanlıktan çıkarmaya çalışması anlamına gelir.

Olimpiyadın beşiği olan ülkenin geleneksel ülküsü ile bugünkü durumu arasındaki ayıp uçurumu gerçekten korkunçtur.

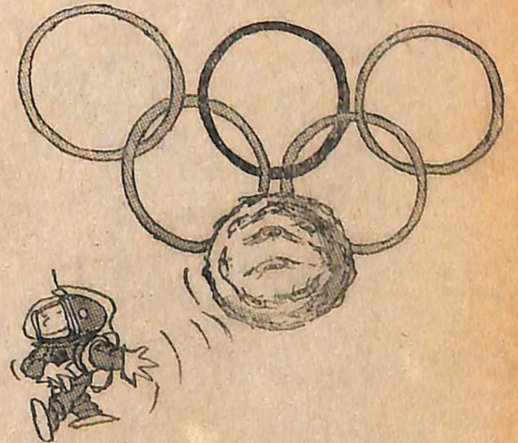
Özgürlük onurunu yitirmemiş bütün insanlarla birlikte bizlere de kendi yaşantımızda o ülküye bir dördüncü özellik eklemeye çalışmak düşüyor:

— Daha hızlı, daha yüksek, daha güçlü... ve daha insanca!

AKBABA

Suç Senin!

AZİZ NESİN

İŞTEN çıkarılmak, işsiz kalmak zor. Ama bundan çok daha zor olanı, bir işten çıkarıldıktan sonra, son derecede meraklı arkadaşlara, hangi nedenle işten çıkarıldığını anlatmak. Yok, yok, bu kez, hiç kimseye işten çıkarıldığımı söyleyecek değilim. Ne zaman işimden çıkarılsam da, bir yardım umuduyla ya da içimi dökmek için bir arkadaşıma durumumu anlatacak olsam, hepsi de inceden inceye beni sorguya çekerler. Hangi nedenle işten çıkarıldığımı bulmaya çalışırlar. Ondan sonra da, işten çıkarılmamın suçlusunu ararlar. Her zaman da beni suçlu çıkarırlar. Ben eğer öyle yapmasaymışım, yok şöyle yapmasaymışım, patron da beni işten çıkarmazmış. Öyleyse? «Demek, suçlu sensin! Suç sende!» diye yüzüme bakıp rahatlarlar.

İşte bu türlü düşüncelere dalmış, yokuştan aşağı, dalgın dalgın gidiyordum. Bir el kolumu tuttu. Baktım, bizim Osman Kemal... Sevinçten gözlerinin içi parlıyordu. Ama üzgün görünmek istediği için, dram maskı geçirilmiş gibi, yüz çizgilerini zorla aşağı sarkıtarak:

— Çok üzüldüm... dedi.

Demek, işten çıkarıldığımı duymuş. Artık elinden kurtulamazdım. İşten çıkarılmamın suçlusu olarak beni göstermek için, kimbilir ne gerekçeler uyduracaktı.

Yüzündeki zorlama üzüntüyü, gözlerindeki, saklayamadığı sevinç yalanlıyordu. Onun için, çok üzüldüm, demesini anlamazdan gelip:

— Ne oldu? Başına bişey mi geldi yoksa? dedim.

— Benim başıma bişey gelmedi ama, seni işten çıkarmışlar diye duydum da, ona üzüldüm... dedi.

Konu kapansın diye:

— Önemli değil... dedim.

— Hiç önemli olmaz olur mu canım... Vah vah vah... Vah vah vah...

Sözde üzülmüş gibi, sokağın ortasında boyuna vah vah diye vahlayıp ahlayıp duruyordu.

— Gel şu kahvede birer kahve içelim de, anlat nasıl çıkardılar... dedi.

— Anlatacak bişey yok... dedim.

— Bişey yok olur mu canım, baksana ne hale gelmişsin. Gel anlat, içini dök de açıl biraz...

— Anlatsam ne olacak sanki?...

— Şimdi çok ayıp ettin işte... Ben senin arkadaşın değil miyim? Böyle zamanda yardımına koşmak arkadaşlık görevimiz.

— Eksik olma...

Kahveye girdik. Kahvelerimizi içerken:

— Eee, anlat bakalım, nasıl oldu?... dedi.

— Adam beni çıkardı işten...

— Peki ama neden?

— Ne bileyim ben, git ona sor...

Durdu, düşündü, düşündü, sonra:

— İşe geç mi gidiyordun? dedi.

— Yoo, tam zamanında işimin başında olurdum.

— İşinde kaytarıyor muydun?

— Yoo... Benden çok memnun olduğunu söylerdi.

Bulmaca çözer gibi düşünüp düşünüp bişey söylüyordu:

— Patronun işleri kötü mü gidiyordu?

— Tersine, işler günden güne açılıyordu.

Sağ elini şakağına dayayıp bir süre derin düşüncelere daldıktan sonra:

— Sen bu herife terslik eder miydin? Karşı gelir miydin?

— Hayır... Çok saygılı davranırdım.

Yine tutturamamıştı. Sinirden tırnaklarını kemirmeye başladı:

— Peki, aylığına zam filân istemiş miydin?

— Hayır...

— Sen bu adam için ileri geri konuştun mu, onu hiç eleştirdin mi?

— Yok canım, nerden çıkarıyorsun bunları?

Bu yolda sorusu daha epey uzadı.

— Patlayacağım yahu... Allah Allah!... Bu adam seni niye işinden çıkarmış olabilir? Hah, sen bu adamın suratına, şimdi bana baktığın gibi sert sert bakar mıydın arada sırada?

— Bilmem... Belki bakmışımdır.

— Hah, tamaaam... Şimdi anlaşıldı. Ben diyorum, ille de vardır bir nedeni. Durup dururken insanı işinden çıkarırlar mı hiç! Suç kimsenin değil, senin. Ne diye adamın suratına öyle, canını alacakmış gibi, dik dik bakarsın? Vallahi de billâhi de suç senin!

Suçluyu bulmuş, öyle rahatlamıştı ki...

Yarım ağızla «Görüşmek üzere...» deyip kahveden çıktım. Patron beni işten çıkardığı zaman bile bu kadar canım sıkılmamıştı. Bindiğim otobüste bir arkadaşla karşılaştım:

— Duyduğumuz doğru mu? dedi.

— Doğru... dedim.

— Yazıııık... Peki nedenmiş?

— Bilmem.

Faili bellisiz cinayet karşısındaki polis gibi düşündükten sonra:

— Hiç nedensiz işten adam çıkarılmaz, elbet bir nedeni olacak... dedi.

— Her halde...

— Yoksa seni birisi patrona çekiştirdi mi?

— Sanmam...

— Senden daha işbilir, bilgili birini mi buldu yerine?

— İşimden çok memnun olduğunu söylerdi.

— Yerine senden ucuza çalışacak birini bulduysa?

— Benden daha ucuza kimse çalışmaz ki...

— Olur şey değil... Kafam çatlayacak, peki bu adam seni neden işinden çıkarır? Arkadaş, sen bu adamla nasıl konuşuyordun?

— Ne gibi? Basbayağı konuşuyordum işte...

— Hah, şimdi anlaşıldı.

— Ne anlaşıldı?

— Seni adamın neden işten çıkardığı... Hiç patronla basbayağı konuşulur mu? Konuşulmaz... Sen adamla senli - benli konuştun, o da kızdı...

— Bırak canım... Ben patronun yüzünü ayda bir ya görürdüm, ya görmezdim. Görünce de pek öyle konuşmazdım ki...

— Tamam... Şimdi bulduk adamın seni neden işten çıkardığını... Sen, kendisiyle konuşmuyorsun diye, besbelli patron sana kızmış. E kızar ya... Adam haklı. Sen hiç kimseye suç bulma işten çıkarıldın diye. Suç senin...

O da suçluyu bulup rahatlamıştı.

Otobüsün ilk durduğu durakta indim. Öyle sıkılmıştım ki, gerçekten de birisine içimi dökmeyi gereksiniyordum. Bir eski arkadaşıma gittim. Daha kapıdan girer girmez, selâm bile vermeden:

— Beni işten çıkardılar ama, çok rica ederim, neden çıkardıklarını sormayacaksın... dedim.

Bu sözüm üzerine büsbütün meraklanan arkadaşım:

— Demek çok önemli bir nedeni var çıkarılmanın... dedi.

— Nedenini bırak...

— Bayramlarda filân ziyaretine gider miydin?

Hiç gitmezdim ama, arkadaşımı çıldırtmak için:

— Tabiiii... Her bayram, her yılbaşı, her zaman, her fırsatta... dedim.

— O zaman suç senin... Sık sık gidince...

— Hayır efendim, hiç de sık gitmezdim...

İşten çıkarılışıma bir neden bulmak için, o da öbürlerinin sorduğu bütün soruları sorduktan sonra:

— Acaba adamın sinirine mi dokunuyordun? dedi.

— Tersine... Benden çok hoşlanırdı.

— Peki, başka neden olabilir? Deli olacağım yahu...

Asıl ben deli olacaktım. Sıkıntıdan yürümeye, odanın içinde gidip gelmeye başladım. Arkadaşım birden:

— Senin ayakkabıların gıcırdıyor. dedi.

— Evet, gıcırdıyor... dedim.

— Ne zamandan beri?

— Aldığımdan beri gıcırdıyor. Beş aydır ayağımda, hâlâ gıcırtısı geçmedi.

— İşinde de bu ayakkabıları mı giyerdin?

— Evet.

— Hah, buldum... Ben de boşu boşuna işten çıkarmazlar diyordum.

— Neden işten çıkarılmışım? diye sordum.

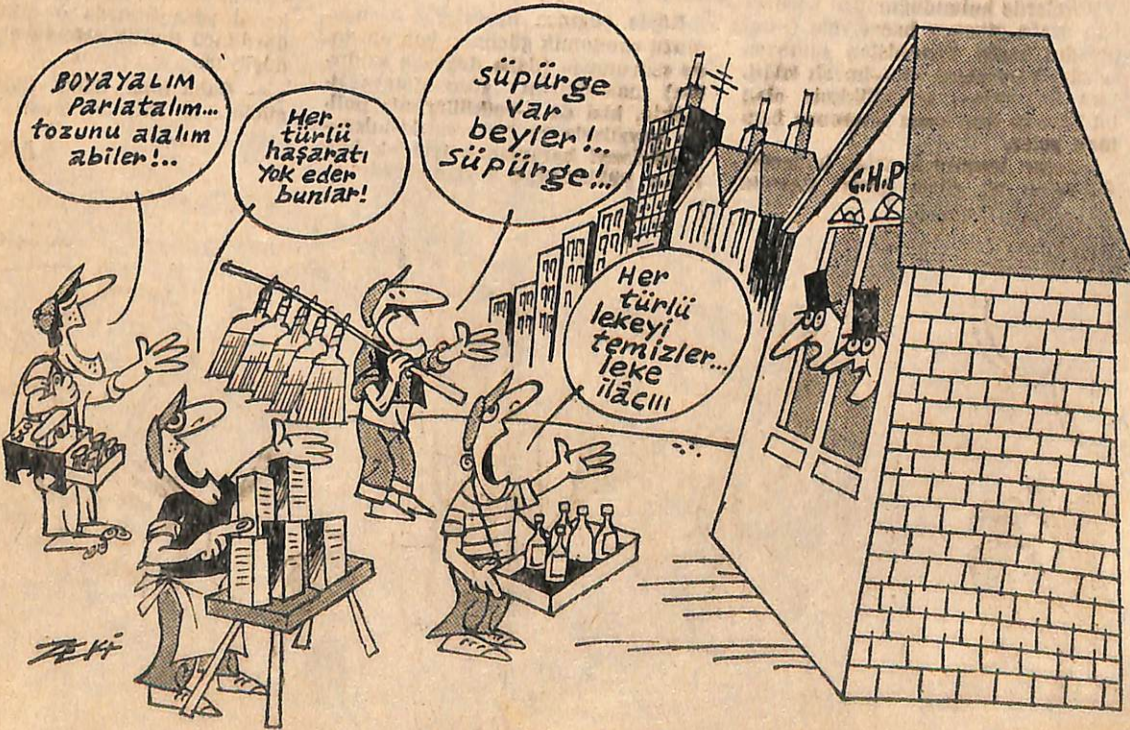
Gönül rahatlığıyla koltuğa kuruldu:

— Sabahtan akşama kadar ayakkabı gıcırtısına kim dayanabilir! Gıcır gıcır gıcır... Dayanılmaz! Senin patronun haklı... Suç senin birader...

Öyle sinirlenmiştim ki:

— Doğru, suç bende... diye bağırdım, suç bende ki, arkadaş bildim de dertli günümde sana geldim.

Kapıyı vurup çıktım.

— CHP, İstanbul örgütünde de geniş çapta temizlik yapacak. —

Fırıldak

Bu ne büyük azimmiş, bu ne büyük direnim;
Bunca yıl okudun da yaptın yüksek öğrenim;
Daha önce olaydı şimdiki aklım benim;
Ne kafam yorulurdu, ne zavallı bedenim...

Ne dolaplar dönüyor, gözümüz değil budak;
Ne bir voli vurdun sen, ne çevirdin fırıldak...

Ne torpile dayandın, ne dayına yaslandın;
Ne şöyle rahat edip iyice palazlandın;
Okulu bitirirken kükreyen bir aslandın;
Onlar müdür, şef oldu; sen masanda paslandın...

Çakılıp da kalmışsın aynı yerde zıngadak;
Ne bir voli vurdun sen, ne çevirdin fırıldak...

Okurken nişadırsız kahpe felek marşını;
Vurguncu günde alır senin bir maaşını;
Daha kendin bulmazken bir öğün tam aşını;
Evlenip yakma bir de kızcağızın başını...

Kuruyup da kalmışsın bir kemik, bir kıkırdak;
Ne bir voli vurdun sen, ne çevirdin fırıldak...

Diploman var, alsana milyonerin kızını;
Tav etsene görelim ağanın baldızını;
Kim çeker senin gibi bir züğürdün nazını;
Çalmadın doya doya şu yaşamın sazını...

Flörtlerin olmadı fıkırdak mı fıkırdak;
Ne bir voli vurdun sen, ne çevirdin fırıldak...

Fileyi doldurmazsın bilsen de tanjant'ını;
Ödenmiyor taksitler çözsen kotanjant'ını;
İşin yoksa düşün dur tuzla deterjant'ını;
Özel oto bir yana, alamazsın jant'ını...

Bu yaşam yollarında kaldın yayan yapıldak;
Ne bir voli vurdun sen, ne çevirdin fırıldak...

Karaborsacı ol da yükselt fiyatı fırt fırt;
Çimentosuz, demirsiz apartmanlar çık pırt pırt;
Politikaya atıl, oylar sandığa langırt;
Şimdi doğru'nun adı ya dangalak, ya da hırt...

Bencileyin kafanı vuracaksın dangadak;
Ne bir voli vurdun sen, ne çevirdin fırıldak...

Ömür boyu itmeyi öğrenmiş yalnız elin;
Ne karnında şişin var, ne başta saklı kelin;
Kimin umrunda olur acıklı ise halin;
Erimiş gitmiş donun, görünüyor şeftalin...

Ne üstte var, ne başta; kalmışsın cıscıbıldak;
Ne bir voli vurdun sen, ne çevirdin fırıldak...

Tutturmuşsun derece, kademe, tavan, taban...
Kırk yıl memuriyette çürümüş gitmiş baban;
Hayatta O'nun gibi doğru olmaktı çaban;
Yirmi yıla varmadan sen de oldun gariban...

Dedirttiler hayatı senin de canına tak;
Ne bir voli vurdun sen, ne çevirdin fırıldak...

Mukadder ÖZAKMAN

50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ

DERLEYEN: KUDRET SİNAN

REFİK HALİT KARAY

İZZETİNEFİS MESELESİ

HAYATTA çektiğimiz çilelerin başı nereden gelir bilir misiniz? İzzetinefisten... Evet o faziletli his hür, geniş, kaygısız, tatlı yaşamanın en katı, en haşin engelidir. İzzetinefsimizden fedakârlık etmek şartiyle nelere, ne cici, ne hoş nesnelere kavuşmak, fazla fazla ne keyifler duymak, ne lezzetler toplamak mümkündür.

Hâtıralarımı şöyle karıştırdığım zaman ta çocukluğumdan beri izzetinefis uğruna ne kadar eziyet ve mahrumluklara katlandığımı görüyor, ne kadar ahmaklıklar ettiğimin farkında olarak şimdi ezim ezim üzülüyor, kaçırılmış lezzetlerden dolayı hayıflanıyorum.

Meselâ —en ehemmiyetsizinden başlayalım— çok küçükken başımdan bir yassıkadayıf meselesi geçmişti. Hemen bütün ömrüm bu meselenin acılığıyla doldu. Bir gün sofrada nasılsa —şimdi sebebini hatırlamıyorum— yassıkadayıfı tabağıma koyarlarken:

— Ben onu sevmem, yemem...

Demiş bulundum. «Peki olur ya...» dediler. Hiç ısrar etmediler. Etmediler ama iki dakika sonra içime bir pişmanlıktır çöktü. Gözümü tabaklardan alamıyorum. Bol cevizi, koyu tatlısı, ibrişim gibi püskülleriyle yassıkadayıf gittikçe gözümde güzellik kazanıyordu. Fakat:

— Vazgeçtim, yiyeceğim...

Demeye izzetinefsim bir türlü izin vermiyordu. Yutkuna yutkuna kalktım, içim hüzünle dolu odadan çıktım. Fakat mesele bununla kapanmış olmadı ki... Aradan beş on gün geçti. Sofraya yine yassıkadayıf kondu. Artık bu sefer dikkati çekmeden herkes gibi ben de yemeye hazırlanmıştım. Tabağımı uzattım. Kardeşim —bu hıncı hâlâ unutmam— birden atıldı:

— A Refik bunu sevmez ve yemez..

Deyiverdi. Ötekiler de hemen hatırladılar:

— Sahi ya, geçenlerde de yemediğini söylemişti.

Dediler. «Niçin yemezmişim? Evvelce öyle söylemiştim ama şimdi fikrimden vazgeçtim, veriniz.» demeye bir türlü ağzım varmadı. İzzetinefis dediğimiz o çelik kıskaç ağzımı kapadı, sert mengenesi dişlerimi sıktı. Biraz tereddüdümü görmüş olanlar:

— Yemeyecek misin? diye sordular. Ne duruyorum? «Hayır yiyeceğim.» desem ya... Hayır, artık bu bir izzetinefis meselesi olmuştu. «Yemem» deyip kalktım. O günden sonra da adım yassıkadayıf yemeze çıktı. Ta son zamanlara kadar, evim barkım ayrılıncaya kadar bana sofrada yassıkadayıf yemek nasip olmadı. Ne zaman yassıkadayıf çıksa yutkunur durur, fakat el uzatmaya cesaret edemez, bu kuru, boş, mânasız hisle kendimi o tatlıdan mahrum ederdim.

* * *

Yine bu sıralarda idi. Bir gün ailece oturup konuşurken ağzımdan bir söz kaçırdım:

— Ben şu havuza kendimi tıtar, atarım!

Dedim. Havuz, öyle çorba kâsesi gibi sekiz kaşıklık oyuncak gibi havuzlardan değildi. Derin, büyük ve ağzına kadar da dolu...

— At bakalım, dediler. Dile kolay!...

Başıma bir izzetinefis meselesi daha çıkmıştı. İşi şakaya vurmak, geçiştirmek iyi olurdu, ama şu mel'un his yakamı bırakmıyordu ki...

— Peki, görürsünüz!...

Dedim ve fırladım. Sanıyordum ki arkamdan fırlayacaklar, eteğime yapışacaklar, bu mânasız işime engel olacaklar... Hayır, benim atılmak fikriyle koştuğumun farkında bile olamamışlar. Kızdı gitti zannıyla sohbetlerine devam etmişler. Ben ise dörder dörder merdivenleri atlamış, camekânlı kapıyı geçmiş, bahçeye inmiş, birkaç saniye sonra havuz başına yetişmiştim. Pek iyi hatırlarım. İzzetinefsimle kısa fakat şiddetli bir mücadeleye tutuşmuştum. Vücudumun hayata bağlı tarafları:

— Atılma, atılma, çıldırdın mı? diye haykırıyorlar ve geri geri çekiliyorlardı. Lâkin hain izzetinefis hissim:

— Sonra maskara olursun, mahçup olursun, atıl durma!..

Diyor, beni ileriye sürüklüyordu. Bir aralık vazgeçer gibi oldum. Döndüm, etrafıma bakındım. Gelen giden de yoktu. Fakat ya pencereden seyrediyorlar, bu tereddüdümü görüyorlarsa?.. Artık fazlasını düşünemedim. Kendimi kaldırıp suya fırlatıverdim. Dibi bulmuştum, boğuluyordum.

Bahçıvan uzaktan beni görmüş, yetişti, kurtardı. Şimdi sırılsıklam, camekâna dayanmış, hıçkıra hıçkıra ağlarken ve biraz sonra da bu çılgınlığımın cezası olarak bütün ailenin gözü önünde babamdan dayak yerken izzetinefsim bana:

— Çok iyi, aferin, işte böyle olmalı!...

Diyor, hattâ önümüzde daha uzunca bir yaz tatili varken mektebin yolunu tutup evden sürgün edilirken göğsümü garip bir iftiharla kabartmaya uğraşıyordu.

Büyüdüğüm zamanlarda da başımdan böyle ve buna benzer garip maceralar geçti. İzzetinefsim belâ kesilmeseydi muhakkak ki ne sürgünlere gider, ne muhalefette kalır, ne memurluğumdan mahrum olur, ne de uzun ve ezici, üzücü yoksulluklar geçirirdim. Devamlı rahat eder, keyfimi sürerdim...

Ah hep bu izzetinefis meselesi değil midir ki hâlâ beni İstanbul'da ve dostlarımı ise Ankara'da bulunduruyor. Onların yassıkadayıf gibi lezzetlerinden beni mahrum kılıyor, bostan kuyusu gibi derin tehlikelere başaşağı durmadan daldırıp daldırıp çıkarıyor...

AYIN ONDÖRDÜ

SENİ her kıyafette, dünyanın binbir köşesinde, yanımda veya karşımda görmek istiyorum.

Ben seni görmeyeli ne kadar az zamanda bu kadar gelişmiş, bir yay gibi gerilmiş; filizken dal, tomurcukken çiçek, harfken cümle, karalama iken estetik yazı, hasılı hiç iken her şey, levent, taze bir kız olmuşsun... Kıvılcım bırakmıştım, kor kesilmişsin, damlaydın, fıskıye gibi yükselmişsin, ışıktan mehtaplar, fişekler gibi serpilmişsin... Bir kırat elmastın, maden, hazine, servet haline gelmişsin... Bir balmumu oyuncağa benziyordun, şimdi bir mermer heykel kadar gürbüzsün... Dün bir eğlence idin, bugün bir âfetsin...

Seni her yıkafette, dünyanın binbir köşesinde yanımda veya karşımda görmek istiyorum.

İstiyorum ki elli sene evvelki Boğaziçi'nde cilâsı gözler alan uzun, ince, nârin bir sandalın altın kakmalı sedirine yaslanmış feraceli bir saraylı olasın. Yaşmağının arasından menevişli kestane gözlerin Göksu'nun serin yeşilliklerine dalarak mâsumca dinlensin. Boğaz'dan kopup gelen poyraz geceki yorgunluğa karşı sana yeni bir can, yeni bir dirilik versin. Hafif bir Çerkez peltekliğiyle konuşasın ve gron feracen içinde kumru gibi başını çevirirken dünyanın en nazlı edasını gösteresin...

Dur... Ne kadar sert bir göğüs bu... Parmaklarımın arasında sanki altın sarısı bir ayva duruyor. Dişlerimle sıksam ezilmeyecek; fakat ham bir kayısı gibi çatlayarak yarılacak ve ağzıma bir lezzet yerine sadece rayiha dolacak... Uçlarının sahte bir sertliği var, içi şuruplu çilek şekerlemelerini andırıyor. Galiba ezince şerbet tadı verecek...

İstiyorum ki birden değişesin. Keten kısa eteklikli, ince blûzlu, kolları çıplak, elinde tenis raketi bir peri kızına benzeyesin. Seni tenis oynarken yüz çeşit çeviklikler içinde, eğilip kalkar, sıçrar, koşar, güler ve gerilip beklerken göreyim...

Sadece sağlık, kuvvet, neşe ve mâsumluk kesil. Peri kızının şivesini dilinde ve neşesini gözlerinde bulayım. Atla gezerken, kürek çekerken, denizde yüzer, uçağa biner, otomobil kullanır, yarış yapar, silâh atarken ve sonra beyaz önlüğün önünde, çini bir mutfakta, gül ellerinle tatlılar hazırlarken yanında veya karşında bulunayım...

Söyle: Ne yumuk, ne yumuşak, ne ilik bu eller?... Avucumda bir toraman kedi yavrusu tutuyorum sanıyorum. Bıraksam acaba bir çift güvercin gibi hemen uçarlar mı?...

Parmaklarının lezzeti acaba hangi diyarın meyvalarında bulunur? Cennet bahçelerinde kevser şarabıyla körpe şekerkamışları varsa, belki ancak onlar bu tadı andırabilir...

İstiyorum ki bazan çiçeklerle, bazan mücevherlerle, bazan dantellerle, bazan gönlümle oynayasın. Fakat bazan ben de seninle, senin saçlarınla, ellerinle, gönlünle oynayayım...

Bir zaman şallara sarıl, ipeklere bas, bürümcekler üstünde gez. Halhallar takın, pabuçlar giy, sürmeler sürün, saçlarını serp, kınalar koy, ud çal ve tam bir şarklı ol... Bir zaman rengâ renk pijamalar sırtında, tırnakların cilâlı, saçların kesik, elinde sigara, ağzında kokteyl yarı sarhoş bir batılı haspaya benze...

Bir zaman seni muslin cibinlikli bir çocuk karyolasına eğilmiş, şefkatle gülerken göreyim, anneliğini göreyim... Bir zaman da balkona dayanmış, akşamın melâlini gözlerinde toplamış, çehrende hüzün, senden ayrılan sevdalılarını düşünürken seyredeyim. Bir gün de beni düşünürsün diye teselli bulayım...

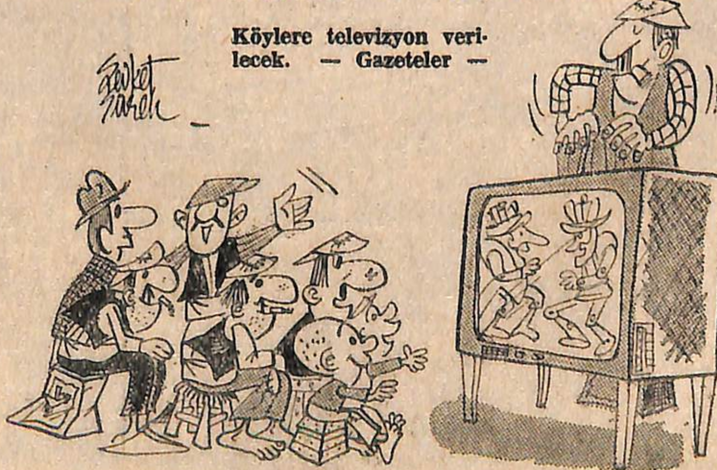
İstiyorum ki seni bir gece operanın (avansen) locasında, başında taç, inci işlenmiş tuvaletinle mağrur ve hep yüksekten bakar göreyim; bir tebessümüne karşı bin yürek heyecana gelsin. Bir selâmın bin yürekten kıskançlık koparsın. (Sortie de Bal) sırtında hızlı, çevik ve nazlı inerken daha sonra zümrüt tokalı mini mini çapkın patiklerle gösterişli otomobiline basarken göreyim...

Otomobilde yanında, lokantada karşında ve odanda ayaklarının ucunda bulunayım.

İstiyorum ki seni biraz da Japonya'da, çiçek açmış kiraz bahçelerinde; Hindistan'da aslanların kükremeleri akseden loş ormanlarında; Kanada'nın buz tutmuş vahşi ovalarında ve Büyük Sahra'nın kum dalgalarında; her yerde ve her kıyafette daima yanımda ve karşımda bulayım. Kâh sultanım, kâh esirem, kâh arkadaşım, kâh sevgilim, kâh nişanlım, kâh eşim ol...

Ol, daima benim yanımda ol, daima karşımda ol...

Köylere televizyon verilecek. — Gazeteler —

— Ne idelim bey, elektrikten önce televizyon verilince bu çareyi bulduk!..

İSMET DEDE

Muzaffer İZGÜ

TELÂŞLI telâşlı gidiyordu. Kahvenin camından başımı çıkararak seslendim:

— Yahu hey, Cahit Halit bey, nereye yahu böyle hızlı hızlı, gel şöyle bir çay kahve iç, öyle gidersin, dedim...

Yaklaştı camın yanına, terini silerek:

— Yok, dedi, hiç zamanım yok, işim çok acele.

— Canım şu sıcak yaz gününde, otur bir gazoz iç, doktorlar öneriyorlar, al bir parçacık da tuz yala, ondan sonra gidersin işine...

Tekrar terini sildi, şöyle sandalyenin ucuna oturdu ve içten gelen bir poflamayla:

— Offf offf! dedi.

— Hayrola yahu, derdin nedir? diye sordum.

— Doğum kardeşim, doğum, dedi, bizim hanım doğuruyor.

— Yaa öyle mi, Allah hayırlı uğurlu etsin, dedim.

— Dokuzuncu bu kardeşim.

— Ne diyorsun, dokuzuncu mu?

— Ölenleri saymadım, ölenlerle beraber onbir... Cinstir bizim hanım.

— Şimdi nereye gidiyorsun?

— Ebe aramaya...

— Şurada yakında bir belediye ebesi olacak, ona gitsene.

— Yok kardeşim, bizim hanıma belediye ebeleri iyi gelmiyor. Şu sokakta esaslı bir ebe vardı, Nihat isminde...

— Nihat mı, sen erkeklere mi doğum yaptırıyorsun karına?

— Benim karımı hep erkek ebeler doğurtur. Gittim Nihat ebeye, çaldım kapısını...

— Bulamadın mı? Yazlığa falan mı gitmiş?

— Yoo evdeydi, evdeydi amma, ben doğurtamam, dedi.

— Niye?

— Vallahi bilmem ki, işin mi var, dedim, yoo, dedi, para mı az verecek sanıyorsun, dedim, yoo, dedi. Öyleyse gel doğurt bizim hanımı, dedim, yoo, ben artık o işi bıraktım, dedi... Oradan çıktım, Kasım ebenin yanına gittim.

— Kasım ebe mi?

— Evet Kasım ebe... Çaldım kapısını, çıktı dışarıya, aman Kasım ebe dedim, sen bilirsin artık, gel bizim hanımın sancıları tuttu, dedim.

— Ne dedi?

— Ne diyecek, siz her zaman böyle yaparsınız dedi; daha gerçek doğum sancıları başlamadan koşar gelirsiniz yanıma, sonradan bize hep beklemek düşer. Sen şimdi git evine, sancı iyiden iyiye başlar, birtakım belirtilerle çocuğun doğacağı tam belli olursa, o zaman koş gel yanıma, dedi.

«Amman Kasım ebe, etme eyleme, senin için eli çok çabuktur, dediler, gel sevabına gir, doğurt bizim hanımı» dedim. Bu kez:

«Yoo yoo, dedi, ben bunun paparasını çok yedim, bakıyorsun normal doğum diyorlar, çocuk ters geliyor, başka şeyler oluyor, ben şimdiden müdahale edemem. Sen ne zaman çocuk dünyaya geldi, gel bana haber ver.»

«Gözünü seveyim Kasım ebe, biraz önce alâmetler iyice başlayınca gel demiştiniz, şimdi de çocuk doğduktan sonra gel diyorsunuz, bu ne biçim iş?»

«Fikrimi değiştirdim efendim. Var mı başka bir diyeceğiniz?» dedi.

Baktım ki ne söylesem boş, ayrıldım onun yanından. Şimdi gazozumu içer içmez Satır ebenin yanına gideceğim.

— Satır ebe mi? Hiç duymamıştım bunun ismini.

— Yoo yeni meşhur oldu bu ebe, daha doğrusu ebelik okulunu birincilikle bitirdiğine dair elinde belgesi varmış. Elinde böyle bir belgesi olduğu halde, bugüne kadar kapısını hiç çalan olmadığı için bayağı kızgınmış millete. Diyormuş ki, çağırsınlar da öyle bir doğumlar yaptırayım ki, ikizi tek yerine doğurtup milletin ağzını bir karış açık bırakayım...

— Demek sen şimdi Satır ebenin yanına gidiyorsun?

— Ne yapalım kardeşim, benim işim gücüm bu, dedik ya bizim hanım çok doğurgandır diye.

— Nasıl bâri doğumlar kolay oluyor mu?

— Vallahi kardeşim, ilk doğumu çok normal yaptı, sezeryansız falan, amma ondan sonraki doğumların tümünde sezeryan yapıldı.

— Vah vah vah!...

— Pekiyi, bu sezeryanla yapılan doğumların karına hiçbir zararı dokunmuyor mu?

— Yo, gerçi karnına bazan bir iki dikiş falan atıyorlar ama, zamanla bu dikişlerin yeri kapanıp gidiyor... Fakat en çok zorluğu, bizim hanım, Güven'i doğururken çekmişti. Maşallah öyle göbekli öyle göbekli doğmuştu ki çocuk, Turan ebe, çocuğun bu göbeği karşısında, maşallah bin maşallah, bu ne göbek bu ne göbek, demekten kendini alamamıştı... Çok cins bir çocuk olduğundan şimdi bir şey söylesem inanmazsınız...

— Buyrun inanırım canım, dedim.

— Maşallah bizim Güven'in göbeği düşmedi daha, kaç yaşına geldi, hâlâ göbek bağı yerinde duruyor... Marul gibi...

— Pekiyi yahu kardeşim, bunca doğumlar sana pahalıya malolmuyor mu?

— Yoo, ebe parasını, şunu bunu millete ödetiyorum.

— Nasıl?

— Sağolsunlar, çocuğum olur olmaz eşler dostlar kampanya açıyorlar, masrafımı kuruşu kuruşuna karşılıyorlar...

— Pekiyi, ya çocukların bakımı, onların büyütülmesi?...

— Yoo yoo, onlar için de bir derdim yok, buraya gelmezden önce Turan ebeyi gördüm... Bana ant içirdi, yeni doğacak çocuğu bana evlâtlık olarak vereceksin, dedi...

«Aman yahu öyle şey olur mu?» falan dedim, adam bir yalvar yakar olmaya başladı, hattâ ağladı bile:

«Benim o çocuğa çok ihtiyacım var, mutlaka bana ver» dedi.

— Yahu demek senin çocukların kısmeti pek bol?...

— Maşallah kendi kısmetleriyle gelirler... Yolda Süleyman beyi gördüm, hani bilirsin canım, kardeşleri vardır?

— Haa şu kardeşleri olan Süleyman bey mi?

— Evet işte o... Yakaladı hemen kolumdan, «bana bak, dedi doğacak çocuk benim ha» dedi.

«Aman Süleyman bey, dedim, sizden önce Turan ebe istedi yeni doğacak çocuğu.» Bana:

«Sakın ha, dedi, o adam çocuk kıymeti bilmez, bende maşallah çocuk tonla, o da onların arasında büyür gider, hem ben onu ara sıra kırata da bindiririm, yaa» dedi.

— Pekiyi, diye sordum, şimdi çocuğu verecek misiniz bunlardan birine?

— Vallahi bakalım Satır ebe ne diyecek, malûm çocuğu doğurtacak olan o, şayet ver derse veririm, verme derse vermem. Vallahi dedeleri de çok üzülüyor bu işe, ben oturup şu yaştan sonra torunlarımı etrafıma toplayıp sevemiyecek miyim? diyor...

— Kim bu çocukların dedesi yahu?

— İsmet dede yahu...

— Haaa, demişim...

Gazozunu içti, tekrar terini sildi, koşa koşa uzaklaştı gitti Cahit Halit bey... Ardından diyecek lâf bulamadım, ne diyeyim:

— Allah hayırlı kudümlü etsin, dedim.

Muzaffer İZGÜ

— Bu bizim öğretmen Niyazi bey değil mi? Piyango mu vurdu?..

— Hayır canım, Almanya'ya işçi gitti, şimdi izine gelmiş!..

— CHP'den ayrılanlar parti kuruyor. —

TELEVİZYON SAFASI!

Tarık RONA

HAYIRSIZ evlâdın içki ve kumardan kan çanağına dönmüş olan gözleri yuvalarından fırlayacak hale gelmiş, çılgın bir hiddetin şişirdiği yüz damarları, haftalardır ustura görmeyen suratına bir volkan dehşeti vermişti.

Tam yirmi yıl el kapılarında saçlarını süpürge ederek onu beslemiş olan anasına, aç bir kaplan gibi saldırdı. İri pençeleriyle zavallı kadıncağızın bir papatya sapını andıran incecik boğazını kavradı. Gırtlağını patlatırcasına zorlayan vahşi bir sesle gürledi:

— Ver paraları, diyorum ana!... Paraları sökülmeden canını kurtaramazsın!

Korkudan konuşacak mecali kalmayan bedbaht ana, derinden derine hıçkırıyordu:

— Meteliğim kalmadı... Öldür de kurtulayım. Ne kötü bahtım varmış!

Hayırsız evlât, bir sıçrayışta odanın köşesinde duran baltayı kapıp anasına yaklaştı. Artık öyle azgın bir hırsa kapılmıştı ki bu haliyle ona hayvan da ejder de denilemezdi.

Ağzı pırıl pırıl yanan baltayı iki eliyle havaya kaldırdı, kaldırdı, kaldırdı. Fakat... İndirip indirmediğini kimse göremedi.

* * *

Almanya'daki fabrika kafeteryasında her gece televizyon seyretmeye alışmış olan tornacı Mahmut Uyurgezer, izinli olarak yurda gelirken çoluk çocuğuna don, gömlek yerine son model bir televizyon getirmişti. Alman televizyonunda söylenenleri anlamadığı halde, gördüklerinden çok hoşlanıyordu. Kendi yurdunda, kendi diliyle yapılan yayınları seyrederken zevkten kim bilir, kaç köşe olacaktı?

Uyurgezer o gün son model antenini de kendi eliyle kurmuştu. Akşam yemeğini erkence yiyip, yayın saatinden önce ekran karşısına dizildiler. Programın büyük bir kısmını Uyurgezer, bir kaç yıl önce Alman televizyonunda gördüğü için bir süre pek ilgi duymadı. Fakat «Televizyonda Sinema» numarası başlayınca iş değişti: Yerli sinemamızın en usta ellerinden çıkma **«Ana, Kafamı Kızdırma!»** adlı terbiyevî ve belgesel film, aşk, ihtiras, kan ve kinle örülmüş bir heyecan fırtınası ile henüz başlamıştı. Hayırsız evlât, metresi **Ayı Râziye**'ye, bir düdüklü tencere almak için namus sözü vermişti. Buna gerekli parayı vermemekte direnen anasının kellesini uçurmak için de baltayı olanca dehşetiyle havaya kaldırmıştı.

İşte, Uyurgezer ailesi, beş bedende tek yürek kesilmiş, heyecandan zangır zangır titreyerek filmin başındaki bu müthiş sahneyi seyrediyorlardı.

* * *

Tam bu sırada televizyonda önce şiddetli bir zırıltı, sonra da sürekli bir hırıltı peyda oldu Üzerinde yıldız kümelerine benzer noktacıkların pırıldadığı ekran birden kararıverdi. Bir kaç saniye sonra seyirciler şu kelimeleri hecelediler: **Ankara ile bağlantımız kesildiğinden lûtfen bekleyiniz!**

Arkadan, yaz ortasında müthiş bir kış manzarası ekranı süsledi. Ünlü bestekâr **Matrakofski**'nin **Katırtepen Bale Süiti**'nden **Eşşeklerin Valsi** adlı parçanın çalınmaya başlaması, seyircileri saran heyecanı daha da körüklemişti.

Beklemeyip de ne halt edeceklerdi? Birer tutam kabakçekirdeği alıp sabırla gevelemeye koyuldular.

«Eşşeklerin Valsi» bandı, üçüncü turunu tamamlamıştı. Hafif bir hırıltıdan sonra, mahmur bir kadın sesi duyuldu:

— Sayın seyirciler! Ankara ile aramızdaki bağlantı henüz kurulamadığından, üstad Hasan Tezbağlar yönetimindeki **bağlama ekibi**'mizi şimdi yola çıkardık. Ekip, Edirne'den Ardahan'a kadar yol boyunu tarayarak kopukları araştıracak ve bulduğu yerde mutlaka bağlayacaktır. Lûtfen sabırlı olunuz! Bu arada, sıkılmamanız için İstanbul stüdyolarımızdan reklâm yayınlarımıza başlıyoruz...

Yirmi saniyelik bir Galata Köprüsü manzarasından sonra, şımarık bir çocuk sesi viyaklamaya başladı:

— Kassap amca!... Keçiboynuzu istiyorum.

— Babanda âlâsı var evlâdım, ondan iste!...

Yeni bir reklâm: Kadın - erkek, karşılıklı sudökümü yarışındalar:

— Kara,

— Daha kara,

— Çok kara,

— Pek çok kara,

— Kapkara!...

— Olamaz... Benimki senden kara!...

Çatal sesli reklâm spikeri, cilve sanatının ta tepesine tırmanmış, vırtınıyor:

— Kapkara çamaşır tozu ile yıkanan çamaşır, bir daha kirlenemez!

Fena da eğlenmiyorlardı hani... Kalkan baltanın inip inmediğini ölesiye merak etmeseler, bu çeşit tekerlemeler, programın en zevkli bölümü olacaktı.

Bunun arkasından **haberler**'e geçildi. Bir görünüp bir kaybolan spiker, yarım saatlik yayında toplam olarak şu haberi verdi:

— «Bugün Ankara'da açılan bakır kazan sergisinde (birtakım hırıltı ve zırıltılardan sonra) Maradok Başbakanı Ekselâns Kokamaki (uzunca takırtı ve tıkırtılar) tarafından kaçırılmak istenen uçaktaki yolculardan (hırlamalar, horlamalar) yedi generalin (vızıltılar, cızıltılar) yetiştirdiği turşuluk hıyarlar (mırıltı ve dırıltılar) kurşuna dizilmiş (vınlama ve çınlamalar) geri kalanları bolca tuzlanarak ortakpazar ülkelerine ihraç edilmiştir. (Tepişme ve boğuşmayı andıran sesler, ekranda milyonlarca yıldız ve karasinek) İngiliz lirasının serbest bırakılmasıyla Londra borsasındaki (fokurdama, zangırdamalar) dünya güzellik yarışmasında Türkiye güzelini (bir dakikalık nargile tokurtusu) mağlûp ederek birinciliği kazanan (zırıltılar) iri memeli bir Hollanda ineğinin 27.000 dolara satılması (TRT'li kısa bir Kızkulesi panosu) Marakonda muhalefet liderinin durumunu çok kuvvetlendirmiş olduğundan (yine TRT'li bir Ankara manzarası) görev başında ölen (şimşekler, gök gürültüleri) merhumun yarın şânına lâyık bir törenle (tencere yuvarlanmasını andıran sesler) sağlam kapaklı bir bidon içinde meskûn mahallerden uzaktaki bir çöplüğe atılması, sayın halkımıza önemle duyurulur!»

Hangi merhumu bidon içinde çöplüğe atacaklarını bir türlü kavrayamayan Uyurgezer'ler, paniğe kapılmışlardı. Bereket versin ekranda, dikdörtgen çehreli bir spiker belirerek bağlama ekibinden yeni bir haber sundu:

— Sayın seyirciler, dedi. Bağlama ekibimizden şimdi bir **özel ulak** mektup aldık. Ekip şefimiz, Adapazarı ile Hendek arasında bir kopuk bulduklarını, fakat bu sefer de ekipteki bağlama tellerinin kopması nedeniyle Adapazarı'ndan kaynakçı getirilmesine lüzum görüldüğünü bildiriyor. Lûtfen sabırlı olunuz ve alıcınızın başından ayrılmayınız. Vericilerimiz normal şekilde çalıştığından, bağlama faslı biter bitmez her şey yoluna girecektir!

Adapazarı ile Hendek arası kaç adımlık yerdi ki? Uyurgezer ailesi, bir değişiklik olsun diye bu sefer, birer tutam ayçiçeği tohumu alıp, muhabbet kuşları gibi tevekkülle çıtırdatmaya koyuldular.

Bir süre sonra, televizyondan şiddetli bazı takırtılar, nal sesleri duyulmaya başladı. Besbelli, Matrakofski'nin eşşekleri dans etmekten bıkarak tepişmeye koyulmuşlardı. Biraz sonra ekran yeniden aydınlandı. Deminki spiker, bu sefer daha gözalıcı bir blûz giymiş, saçlarını daha da kabarttığı için gözleri iyice küçülmüştü:

— Sayın seyirciler!... dedi. Bağlama ekibimizden aldığımız son haberden, tellerin kaynatıldığını öğrendik. Hepimize geçmiş olsun... Fakat, radyolink hattının bakımı kendilerine ait olduğundan, bu ârızanın TRT. yetkililerince onarılmasına PTT. yetkilileri tarafından izin verilmemiştir. Durum, TRT. kanalıyla FTF'ye, oradan da İETT. aracılığıyla PTT'ye bildirilerek çok acele onarım izni istenmiştir. İzin verilmezse Yüce Danıştay'a başvurulacaktır. Siz, alıcılarınızın başından sakın ayrılmayınız. Sabrın sonu selâmettir! Mükemmel çalışan vericilerimizin üzerine, verici yoktur...

Uyurgezer, akşam yemeğindeki bira, cacık ve hoşafın etkisiyle çok zorlu anlar geçirmeye başlamıştı. Fakat, havadaki baltanın kelleyi nasıl uçurduğunu çok merak ettiği için yerinden kalkamıyor, bedenindeki suyun fazlasını terleme suretiyle azaltmayı tercih ediyordu. Hem spiker de, seyircilerin alıcı başından ayrılmamalarını istemişti.

Bu sefer oturduğu yerde uyuklamaya başlayan Uyurgezer'ler, şiddetli bir zırıltı ile uyandılar. Nihayet spiker, bekledikleri müjdeyi veriyordu:

Bu sefer oturduğu yerde uyuklamaya başlayan Uyurgezer'ler, şiddetli bir zırıltı ile uyandılar. Nihayet spiker, bekledikleri müjdeyi veriyordu:

— Ankara ile aramızdaki bağlantı kurulduğundan, biraz sonra «Televizyonda Sinema» programımıza devam edeceğiz!

Bir kaç dakikalık titreşimden sonra ekranda, çok süslü harflerle yazılmış tek bir kelime belirdi: SON!

* * *

Uyurgezer, hayırsız evlâdın vahşi gürleyişini gölgede bırakan bir nâra atıp yerinden kalktı. Güzelim televizyonu kucakladığı gibi odadan çıktı. Bir kaç dakika sonra eli boş olarak döndüğünü gören karısı merakla sordu:

— Televizyon nerede, Mahmut?

Mahmut Uyurgezer'in gözleri, büyük bir belâdan kurtulmuş olmanın sevinciyle ışıl ışıl yanıyordu:

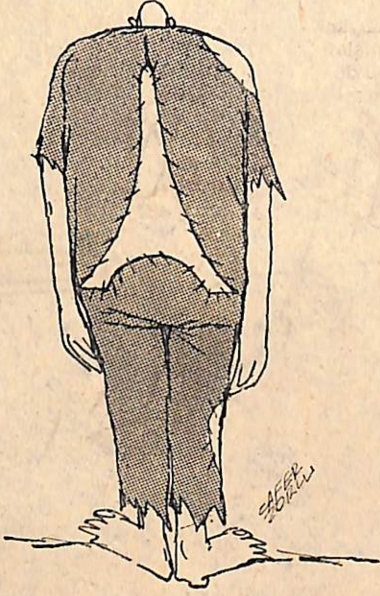
— Bu akşam çok çalışıp fazla ısınmıştı. Üstüne su döküp soğuttum ve rahatladım. Neylersin? Kızını dövemeyen dizini döver!... dedi.

Sivrisineklerden şikâyetler çoğaldı. — Gazeteler —

— Peki bunları nereye koyacağız ayol?..

Yamalı elbise giymek moda oldu.
— Gazeteler —

PARİS MODASI!

Münih Olimpiyatları başlıyor. — Gazeteler —

BİZİM OLİMPİYAT EKİBİ!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

PATLARKEN...

GEÇENLERDE güneş patladı ya... Niçin patladı acaba?

Çocuklar yaptıkları resimlerde güneşi alevden saçlı sakallı, ablak, her şeyi görüp her şeye sırıtan bir surat biçiminde çizerler. Eğer bu çocuk sezgisinde bir gerçek payı varsa, güneşin içinde her şeyi farkedebilen bir çeşit zekâ bulunuyorsa, belki Türkiye'de yapılanları ve söylenenleri de izlemeye kalkmıştır da, sonunda sırıtma gücünü bile yitirip ondan patlamıştır zavallı.

Her türlü zekâ, anlayış, sağduyu hiçe sayılarak şu ülkemizde ne lâflar ediliyor, ne lâflar! Mantık âdeta panayır soytarısı olmuş, usta sirk canbazlarının elinde perende üstüne perende atıyor.

Hele geçenlerde iyice amuda kalktı.

Türk-İş'in lideri, yeni kontenjan senatörü Halil Tunç'un son demeci üstüne koparılan fırtınanın bilmem farkında mısınız?

Senatör Tunç ekonomimizin rotasının çizilişinde özel sektörün fazla ağır basmaya başladığını, dengesiz bir avantaj kazanır gibi olduğunu, o yüzden işçilerin gerçek satınalma gücünün gerilemiş bulunduğunu ileri sürmüştü.

Bu iddiaların doğruluk derecesini tartışmak isteyen kişi ne yapar? Soğukkanlılıkla rakamları ortaya koyar, fiyatların yüzde şu kadar, kârların şu kadar, ücretlerin de şu kadar değişiklik gösterdiğini, o durumda işçilerin gerçek kazançlarının artmış olduğunu ispatlamaya çalışır, değil mi?

Nerdeeee!

Kendini bizim özel sektörün sözcüsü sayan herkes Tunç'a demagojiyle veriştirmek için yarışa kalktı sanki. O türlü sözcü de ne çokmuş! «Bir vur, bin âh dinle kâse-i fağfurdan» misali, yankılanarak haftalarca sürdü tepkiler ve cevaplar.

Senatörün ne yıkıcılığı kaldı, ne bozgunculuğu, ne «tek patronu devlet olan bir düzene» gönül vermişliği.

(Oysa hiç öyle bir şey söylememişti adam!)

Ama demagoji örnekleri arasında biri vardı ki, gerçekten ömürdü. Şöyle bir suçlama tezini tekrarladı değişik ağızlar:

— Halil Tunç yurdumuz ekonomisinde ağır basan egemen çevrelerden söz ediyor. Bizim Anayasamız ve öteki kanunlarımız yurdumuzda egemen çevre bulunmasını yasaklar. Demek ki bu adam öyle söyleyerek Anayasamızı ve bütün kanunlarımızı hiçe saymaktadır!

Bu neye benzer, biliyor musunuz?

Bir parkta iki adam düşünün. Biri «Çimenlere basmayın» levhasına aldırmayıp çimenlerin üstüne çıkmış. Öteki uyarıyor:

— Çimenleri eziyorsunuz.

Beriki ise oradan çekileceğine, başlıyor bağırmaya:

— Levhayı görmüyor musun? Burada çimenlere basılmaz. Öyleyken çimenlerin ezilmekte olduğunu sen nasıl iddia edersin, kanun nizam tanımaz bozguncu herif!

Mantık —daha doğrusu mantığın yokluğu— tıpatıp aynı iki durumda.

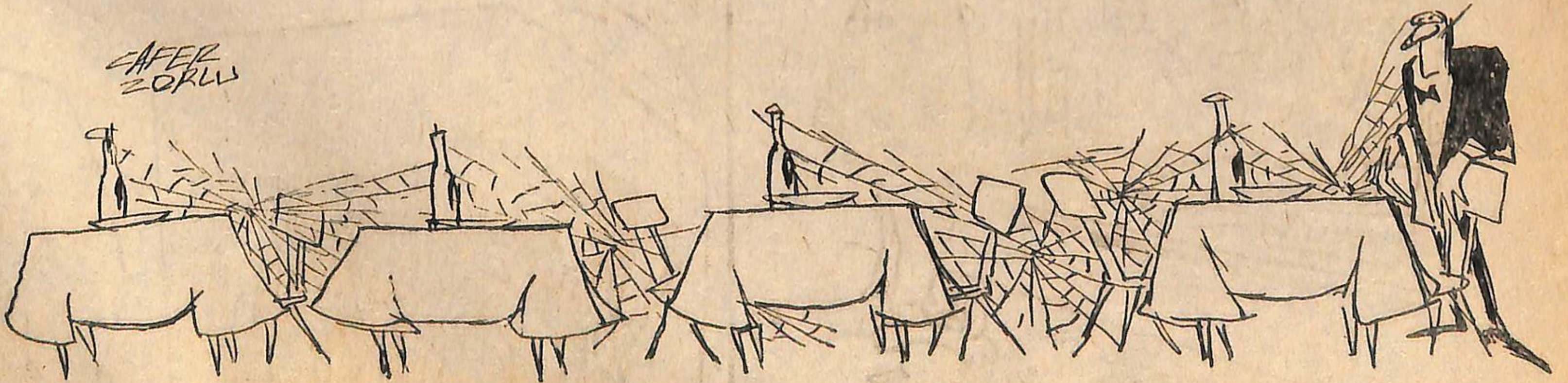
Senatör Tunç'a veriştirenler bugün yurdumuzda büyük iş çevrelerinin işçilere, hele hele işsiz kalabalıklara kıyasla egemen olduklarını kabul ediyorlar mı, etmiyorlar mı?

Ediyorlarsa, Anayasanın ve öteki kanunlarımızın buyruklarını yerine getirerek sosyal adalete doğru ilerlemenin yolu her halde demagojiyle akıl karıştırmak değil, şikâyetleri hakkaniyetle gidermeye çalışmaktır.

Yok «Kabul etmiyoruz, yurdumuzda egemenlik falan gerçekten bulunmaz, herkesin etkisi her bakımdan eşittir» derlerse...

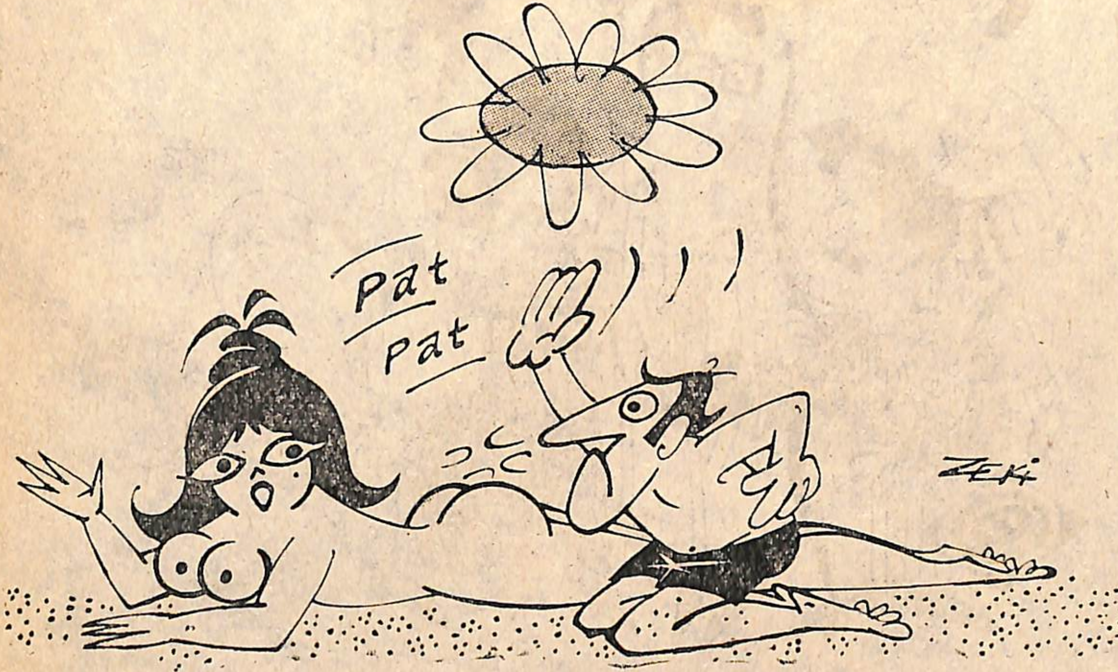
Korkarız yalnız güneş değil, en uzak yıldızlar bile patlayabilir!

Refik ERDURAN

— Az yemek ömrü uzatıyormuş. —

— Güneşte patlamalar! —

— Ben sana anadan doğma yanma demedim mi?..

Mevsim sonu satışla

Y

EY GÜZEL

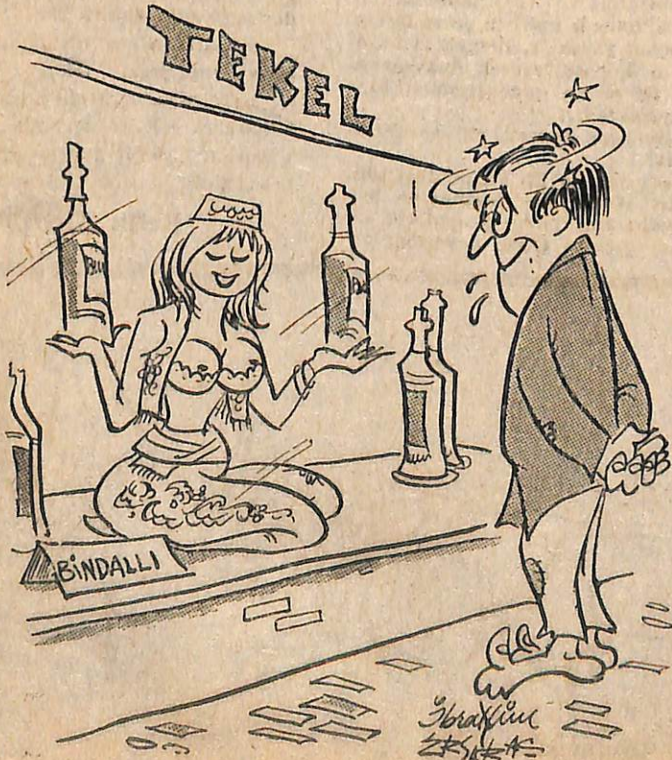
Bütün yorgunluklar sende
tükenir
Haftanın pazarısın sen ey güzel!
Vahşi ormanlardan getirilip
kapatılmış
Panterler, parslar,
Kaplanlar, aslanlar,
Timsahlar gizlidir sanki
gözbebeklerinde;
Kimin yârisin sen ey güzel?

Bacakların hazır kıta
Kolların da öyle
Konuştukça dudaklarının
arasından
Alârm verilir sanki
Bütün yürekler: Hazır ol!
Bütün kulaklar: Silâh omza!
Bütün bakışlar: Selâm dur!
Bütün gönüller: Nişan al!
Bütün duygular: Ateş!

Her adımın bir deprem
Her gidişinde
Bir enkaz bırakırsın ardında
Kırık dallar, yıkık damlar
Çerçeveler ve camlar
Ve de gözyaşları
Ve de hıçkırıklar
«Oh» lar, «Ah» lar, «Aman» lar...
Ve de çekilen canlar!

Tutulmuşum bir kez sana
Ne mümkün senden geçmek
Eski devrin Çin Seddi'sin
Yeni devrinse
«Utanç Duvarı» sın sen ey güzel!

Yaşar Hâdi ÖNDER

— Tekel'in yeni teşhire başladığı iç açıcı BİNDALLI likörü çok beğenildi. —

PAZARTESİ :

Oldu olacak

Çekilişsiz kuponsuz geçen hafta şoförlere yedi altın öğüt veren gazetenin tutumunu İstanbul Trafik Müdürlüğü de benimsemiş olmalı ki, bedava tarafından dört altın öğüt de o veriyor:

1 — Park ederken tevzi makarasını çıkarınız.

2 — Akümülâtör başlıklarını çıkarınız.

3 — Kontak anahtarına bağlı kilidi kullanınız.

4 — Otonuzun kapısına bağlı korna yaptırınız.

Hazır maddî külfeti yokken, bir altın öğüt de biz hediye edelim bâri:

İşi daha sağlama bağlamak isterseniz, sadece tevzi makaraları ile akümülâtör başlıklariyle yetinmeyip, motoru komple indiriniz. Vites kutusunu dağıtıp, tekerlekleri alınız, arabanın çalınsa da metelik etmeyeceğine inandıktan sonra keyfinize bakınız!

SALI :

Yok oğlu yok!

Ankara'da yedi katlı bir bina çöker de, İstanbul'daki yapılar durur mu? Dört katlısı da burada çöktü.

Her iki olayı inceleyen gazete bar bar bağırıyor:

«İstanbul'daki yapının inşaat ruhsatı yok!»

«Ankara'daki binanın tabelâsında görülen ada ve parsel numaralarının belediyede kaydı yok!»

«İmar müsaadesi yok.»

«Harcı yok, plânı yok.»

İlâhi... Bütün bu saydıklarınız olsa, şehirleşmenin anlamı mı kalırdı?

Bırakın ruhsatı, plânı; adı geçen yerlerin henüz sahibi, sorumlusu bile yok!

Göze görünen sadece kat kat beton bloklardı, «Bunca yokun arasında bizim işimiz ne?» deyip, onlar da yok olmaya baktı!

ÇARŞAMBA :

Şaşarız

Meclis, sivrisineklerle ilgili bir soru önergesini gündeme alırken, Bakanlar Kurulu da, iç çamaşırı ölçülerini yeniden ayarlamış.

Alıştık artık.

«Huzur» dendi mi sinekler gelir gündeme...

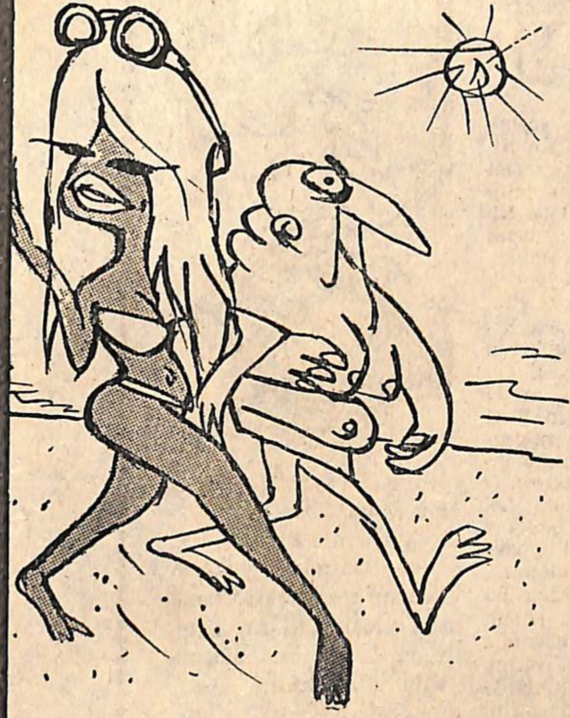
«Pahalılık» dendi mi hemen don ölçüleri alınır ele!

— Sigara içer misiniz?..

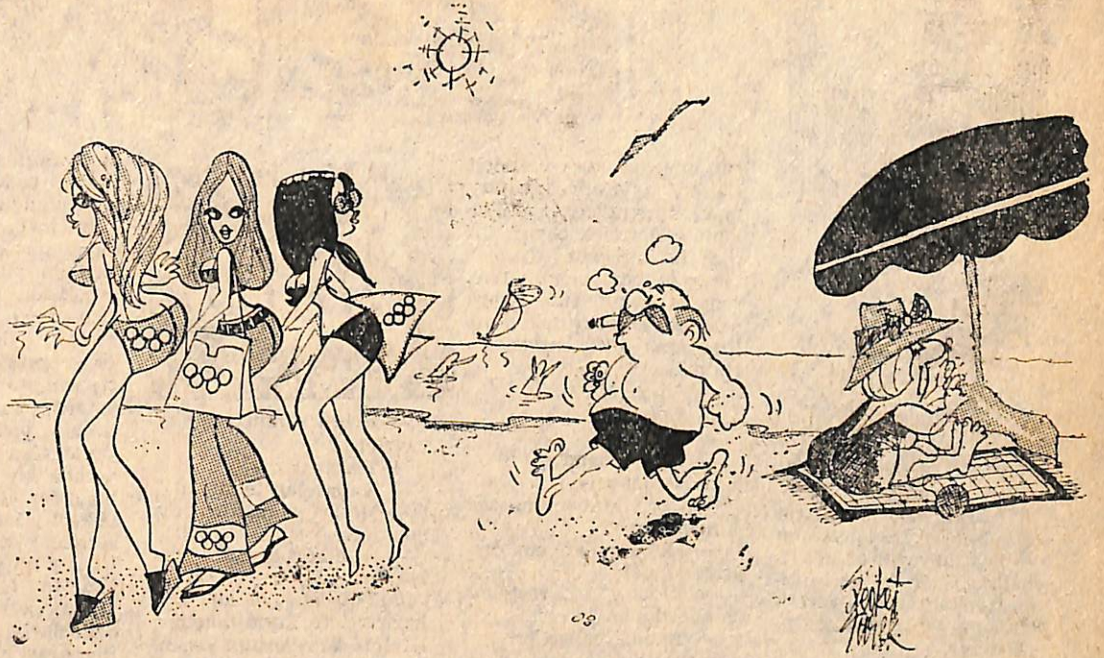
— İçerim, d

aşladı. — Gazeteler —

ısız

— Olimpiyat amblemi moda oldu. —

— Yine nereye gidiyorsun herif?..
— Olimpiyatlara hanım, olimpiyatlara!..

PERŞEMBE :

Yerine göre

Sahillerimizin mikrop yuvasına döndüğü, sıcaktan bunalan yüzbinlerce vatandaşın serinlemek amacıyla bu mikrop yuvalarına girdiği açıklanırken, biribirinden güzel modellerin resimlerini sergileyen Fransız dergileri, bize nisbet yaparcasına duyuruyor: 1972 yazının deniz modası: Kimono.

Ya bizdeki?...
Kimene!

CUMA :

Teşhis hatâsı

Sıcaklar birazcık bunaltıcı hale geldi ya? Bir çıldırma edebiyatıdır başladı basınımızda.

Üç kişiyi öldürüp, üç kişiyi ağır yaralayan eski bir akıl hastasıyla ilgili habere atılan şu başlığa bakın:

«Sıcaklar artınca yeniden tozuttu!»

Pes vallahi. Biraz insaf birader.

Böyle bir halt karıştırmak akıllıların işi.

Elini kana bular mı tozutan kişi?

Kuzu kuzu gider akıl hastanesine, sanatla uğraşır, sporla uğraşır, bahçecilikle uğraşır; canını akıllıların şerrinden korumaya çalışır.

CUMARTESİ :

İyi, güzel amma...

Seçim Kanununun yeniden ele alınacağı şu günlerde, AP. Milletvekili Söylemezoğlu bir öneride bulunmuş: «Seçim sandıklarına oy pusulası yerine, adayların vesikalık fotoğrafları atılsın.»

Atılmasına atılsın amma, elimizi şakağımıza koyup düşünelim bir an.

Seçimleri hangi amaçla yapıyoruz?

En ideal yönetici kadrosunu mu kuruyoruz, aileye gelin - damat mı arıyoruz?

PAZAR :

Peki sonrası?

Alın size bir doktor öğüdü daha:

«Sinirlerinizi yarıştırmak için bol bol küfredin.»

Sonra da karşınıza çıkan bir sinirli vatandaşın silâhıyla, bu fâni dünyadan çekip gidin!

Başka çaresi var mı?

Vedat SAYGEL

MODA

Mini
Maksi
Midi
Ve şimdi de
Didi...

Ali ÂŞIK

OLMAZ Kİ..

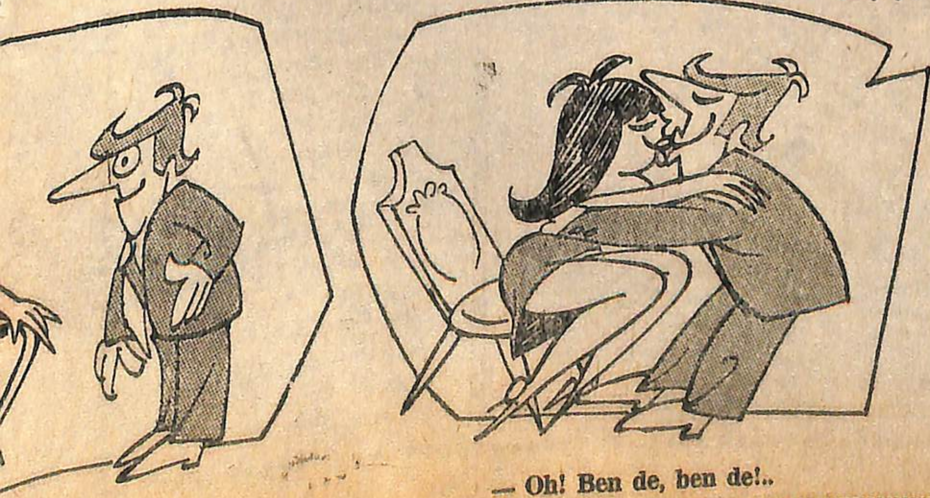
Olmaz ki yâni
Herkes biliyor
Dokuzyüze çalıştığımı
Söylesem kim inanır
Ayın birinde maaşın bittiğini?

Ali ÂŞIK

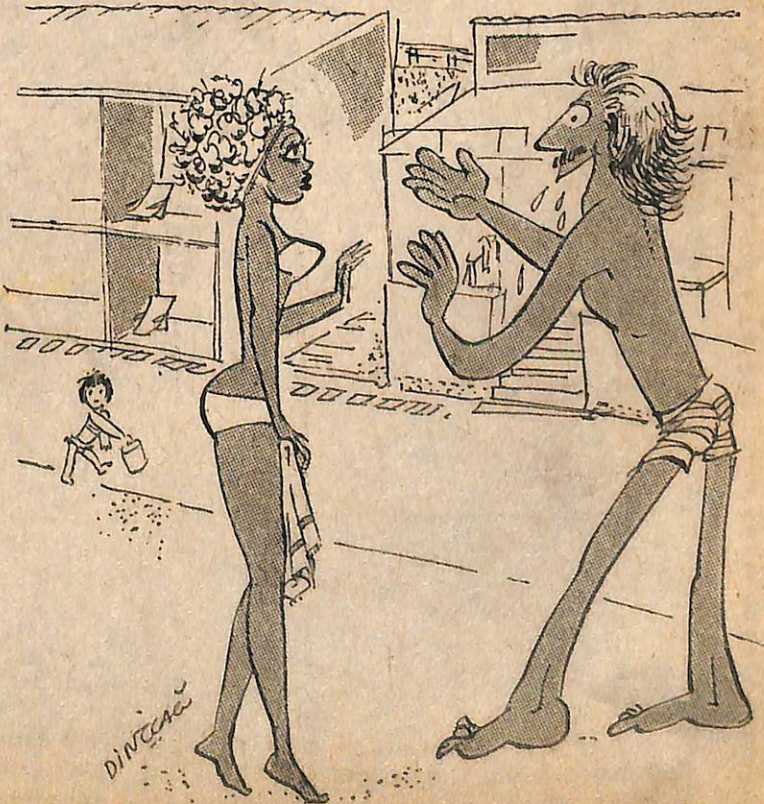
NOT DEFTERİNDEN

* Her yerde adım adım inan seni aradım. — İcra memuru
* Sensiz saadet neymiş tatmadım bilemem ki... — 45 numara
* O kızı tavlayacağım demiyorum; tavladım! — Palavracı
* Nasıl geçti habersiz o güzelim yıllarım... — Memur
* Bir öpücük ver ba gocuman gız... — Utangaç oğlan
* Hangi kapıyı çalsam karşımda buruk acı. — İşsiz
* Ne demiştin niçin caydın sözünden? — Kefil

Ali ÂŞIK

— Oh! Ben de, ben de!..

— Boşuna sulanma.. mayom su geçirmez!..

tiryakisiyim...

MODA

Mini
Maksi
Midi
Ve şimdi de
Didi...

Ali ÂŞIK

OLMAZ Kİ..

Olmaz ki yâni
Herkes biliyor
Dokuzyüze çalıştığımı
Söylesem kim inanır
Ayın birinde maaşın bittiğini?

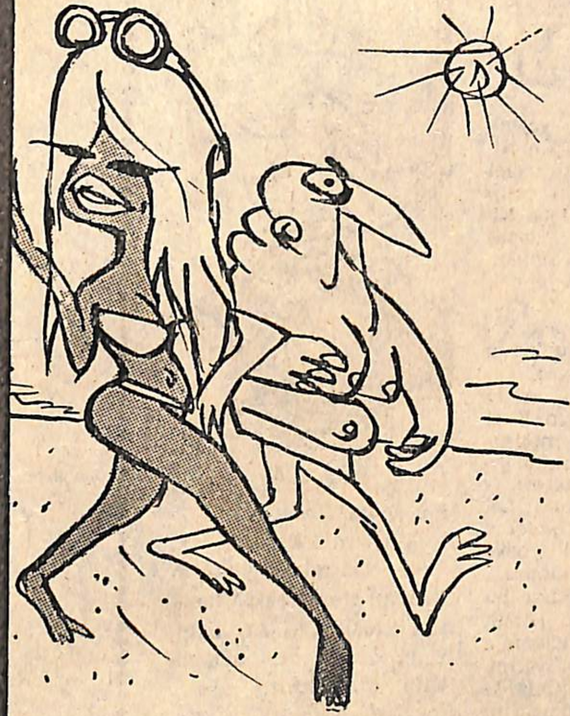
Ali ÂŞIK

NOT DEFTERİNDEN

* Her yerde adım adım inan seni aradım. — İcra memuru
* Sensiz saadet neymiş tatmadım bilemem ki... — 45 numara
* O kızı tavlayacağım demiyorum; tavladım! — Palavracı
* Nasıl geçti habersiz o güzelim yıllarım... — Memur
* Bir öpücük ver ba gocuman gız... — Utangaç oğlan
* Hangi kapıyı çalsam karşımda buruk acı. — İşsiz
* Ne demiştin niçin caydın sözünden? — Kefil

Ali ÂŞIK

aşladı. — Gazeteler —

ısız

— Olimpiyat amblemi moda oldu. —

— Yine nereye gidiyorsun herif?..
— Olimpiyatlara hanım, olimpiyatlara!..

PERŞEMBE :

Yerine göre

Sahillerimizin mikrop yuvasına döndüğü, sıcaktan bunalan yüzbinlerce vatandaşın serinlemek amacıyla bu mikrop yuvalarına girdiği açıklanırken, biribirinden güzel modellerin resimlerini sergileyen Fransız dergileri, bize nisbet yaparcasına duyuruyor: 1972 yazının deniz modası: Kimono.

Ya bizdeki?...
Kimene!

CUMA :

Teşhis hatâsı

Sıcaklar birazcık bunaltıcı hale geldi ya? Bir çıldırma edebiyatıdır başladı basınımızda.

Üç kişiyi öldürüp, üç kişiyi ağır yaralayan eski bir akıl hastasıyla ilgili habere atılan şu başlığa bakın:

«Sıcaklar artınca yeniden tozuttu!»

Pes vallahi. Biraz insaf birader.

Böyle bir halt karıştırmak akıllıların işi.

Elini kana bular mı tozutan kişi?

Kuzu kuzu gider akıl hastanesine, sanatla uğraşır, sporla uğraşır, bahçecilikle uğraşır; canını akıllıların şerrinden koruma-ya çalışır.

CUMARTESİ :

İyi, güzel amma...

Seçim Kanununun yeniden ele alınacağı şu günlerde, AP. Milletvekili Söylemezoğlu bir öneride bulunmuş: «Seçim sandıklarına oy pusulası yerine, adayların vesikalık fotoğrafları atılsın.»

Atılmasına atılsın amma, elimizi şakağımıza koyup düşünelim bir an.

Seçimleri hangi amaçla yapıyoruz?

En ideal yönetici kadrosunu mu kuruyoruz, aileye gelin-damat mı arıyoruz?

PAZAR :

Peki sonrası?

Alın size bir doktor öğüdü daha:

«Sinirlerinizi yarıştırmak için bol bol küfredin.»

Sonra da karşınıza çıkan bir sinirli vatandaşın silâhıyla, bu fâni dünyadan çekip gidin!

Başka çaresi var mı?

Vedat SAYGEL

MODA

Mini
Maksi
Midi
Ve şimdi de
Didi...

Ali ÂŞIK

OLMAZ Kİ..

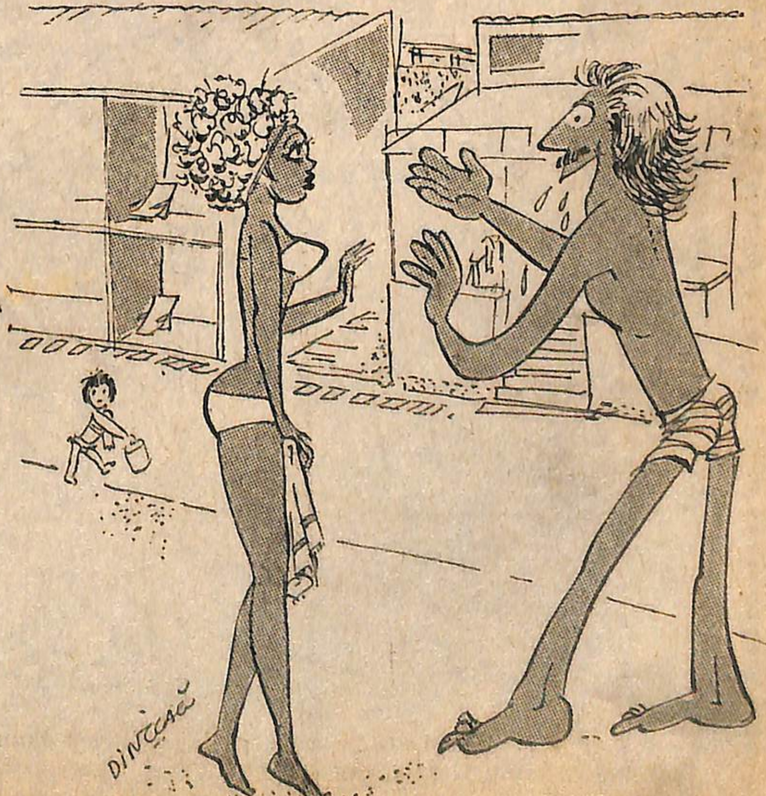
Olmaz ki yâni
Herkes biliyor
Dokuzyüze çalıştığımı
Söylesem kim inanır
Ayın birinde maaşın bittiğini?

Ali ÂŞIK

NOT DEFTERİNDEN

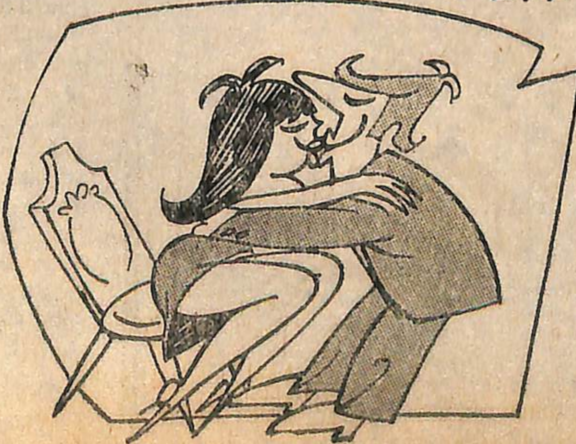
* Her yerde adım adım inan seni aradım. — İcra memuru
* Sensiz saadet neymiş tatmadım bilemem ki... — 45 numara
* O kızı tavlayacağım demiyorum; tavladım! — Palavracı
* Nasıl geçti habersiz o güzelim yıllarım... — Memur
* Bir öpücük ver ba gocuman gız... — Utangaç oğlan
* Hangi kapıyı çalsam karşımda buruk acı. — İşsiz
* Ne demiştin niçin caydın sözünden? — Kefil

Ali ÂŞIK

— Boşuna sulanma.. mayom su geçirmez!..

— Oh! Ben de, ben de!..

...ak tiryakisiyim...

TELEFON davası

TELEFON, insanların biribirinin yanına gitmeye üşendiği için araya bir tel ve birtakım makaralar koyarak konuşmaya çalıştıkları âlete denir.

Bu tarifi, telefonun mucidi Graham Bell yapmıştır.

Graham Bell aslen Korsika'lı bir posta müvezzinin oğludur.

Babasının sabahtan akşama kadar oradan oraya haber ulaştırmaya çalışmasına bozulan Bell, evin bodrumunda bulduğu iki fay kutusu, iki dikiş makarası, biraz bakır telle telefonu icat etmiştir.

Çocuğun kendi kendine konuşmasını yadırgayan ailesi onu papaz Nikola'ya vaftiz ettirmişler, fakat dahi olduğunu çok geç anlamışlardır.

Neyse bizim konumuz, Graham Bell'in hayatındaki numaralar değildir. Asıl anlatmak istediğimiz, telefon denen dalganın başımıza getirdiği maydanozlu vaziyetlerdir. Bilhassa telefon bizde çok enteresan manzaralar arzeder. Çünkü telefonla konuşmak, karşındakiyle mükâleme edebilmek bayağı bir ilim haline gelmiştir.

Şimdi bazı önemli telefon konuşmalarını, araya santralı karıştırarak verelim. Ama önce hatları gerelim...

— Alo... Aloooo...

— Alooo!...

— Aloool!...

— Alo babandır ulan! Sen Necati misin?...

— Hayır Muhsin'im, sen kimsin ulan?...

— Mehpare annem orada mı?...

— Alooo... Keresteleri gönderdin mi?...

— Baba.. babacığım ne zaman dönüyorsun?...

— Merak etme yavrum, yarın oradayım... Bana anneni ver...

— Ulan anamı ne karıştırıyorsun?...

— Muhsin Haydar'ın deposuna uğrasın, iki krank mili var. Otobosa atlasın...

— Annem otobüsle mi geliyor? Kaçta inecek?... Varan'larla mı?...

— Kimi soruyorsun sen?

— Aradan çıkma öyle sap gibi kardeşim! Antalya Tapu Sicil Muhafızı Avni beyi istemiştim kızım?

— Ah Serap dün deniz o kadar sıcaktı ki...

— Merak etme Necati, ben işleri ayarladım... Haaa.. haaaa...

— Yuh hıyar ağa... Oğlum üstünde o kadar malla gelme...

— Mehpare daha bağırsana canım!...

— Senin canını yesinler yavrum...

— Terbiyesiz...

— Kapa ulan telefonu!...

— Hatlar karışıyor beyefendi...

— Hünkârbeğendi babandır!...

Ve böylece hatlar hep karışır ve konuşmacılar, telefon ahizelerinin başında sinirden illet olurlar... Telefonla konuşmanın esasları adındaki kitap da palavradır... Bunu yazan Nurettin Zeynel hayatında bir kere bile telefonla konuşmamıştır.

Peki ne yapalım?... Telefonla konuşmayalım mı? Onu bilmeyiz ama telefon şebekesini kuran ve üç çeşit telefon enstelâsyonu olduğunu söyleyen telefon baş teknik şefi telemühendis Haydar Mükâlemeoğlu bakın ne diyor:

«— Efendim.. telefon, İkinci Abdülhamid zamanında ilk önceleri sadece Pera ile Şişli arasında kurulmuştu. O zamanlar herkes telefondan istifade etmediği gibi, ekserisi manyotalı ve bir kısmı kaynatalı olan telefon şebekesi şimdiki kadar dert yapmıyordu. Daha sonra şebeke İstanbul yakasına da geçirildi. Seri bağlama yerine paralel bağlama yapan Niyazi adında biri İdareden 4.589 metre kablo çalıp kayıplara karıştı. İşte Niyazi'nin yüzünden artık şebekenin açılması imkânsızlaşmıştı. Niyazi'yi çok aradık. Onu affetmiştik. İş, gelip şebekeyi nasıl karıştırdığını bize anlatsın yeterdi. Fakat Niyazi ortalıkta yoktu. Bu arada yeni gelen Amudsen Karl adında bir Alman montör bu sefer Mensi marka şebekeyi takmaya başladı. O zamanki umum müdür Lâtif bey bu yüzden binlerce lira vurdu. Ben Lâtif beye posta koyacak oldum... Tuttular... Baştakiler bu numarayı yuttular. Artık şebeke iki başka sistemle çalışıyordu. Bu da yetmiyormuş gibi son günlerde Vortken sistemi dalgasını çıkardılar. Şimdi o kadar karışık bir şebeke var ki İstanbul'da telefon konuşmaları tesadüflere bağlıdır. Bir de bu yetişmiyormuş gibi herkes bana gelip çatıyor. İntihar edeceğim, iki çocuğumla karımı düşünüyorum...»

«— Peki telefon abonelerine tavsiyeleriniz nedir?»

«— Telefonu açmadan bir fâtiha okumak, ondan sonra telefonu açmak...»

«— Başka?...»

«— Düdük sesine inanmamak. Çünkü bu vapur düdüğü de olabilir.»

«— Sonra?...»

«— Jetonu katiyen delikten atmamak. Çünkü jeton numaradır. Düşer telefon açılmaz...»

«— Güzel... Başka?...»

«— Santraldan katiyen numara sormamak. Çünkü santraldaki kızların hiçbirinin duyma ve anlama kabiliyeti yoktur.»

«— Bu da anlaşıldı, başka?...»

«— Şehirler arasıyla hiç konuşmamak. Konuşacağınız adamın yanına gidip bizzat konuşmak...»

«— Çok güzel, başka?...»

«— Katiyen alo dememek... Çünkü bizim telefonlar, alo yerine ola lâfını daha iyi anlarlar...»

«— Sonra?...»

«— Hatlar karıştığı zaman katiyen konuşmakta ısrar etmemek ve derhal telefonu kapamak... Çünkü karşıdaki de aynı şeyi yapacağından mesele kalmaz...»

«— Hayret... Neler öğrendik... Başka?...»

«— Telefonu terli ıslak, asitli elle tutmamak... Telefonu kulağa fazla yaklaştırmamak... Telefonla fazla asabi konuşmamak...»

«— Yâni beyefendi siz, utanmasanız, hiç telefonla konuşmayın diyeceksiniz.»

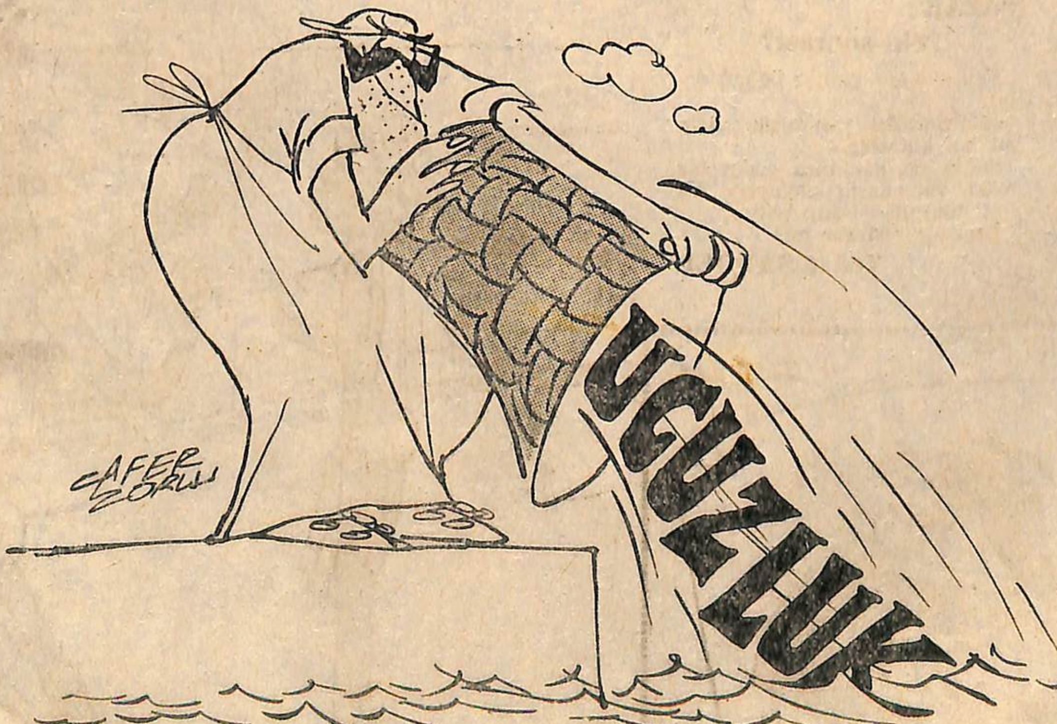
«— Neden demiyeyim.. En iyisi budur... Telefonla konuşmak şart mı?.. Gidin bizzat o kimseyle konuşun kardeşim... Bizi de uğraştırmayın...»

«— Peki, telefon bize göre ihtiyaç değil midir?»

«— Telefon sadece masada bir süstür. Konuşur gibi yapın daha iyi... Meselâ benim evimde yirmi kadar telefon var... Hepsinin hatlarını kestim. Konuşur gibi yapıp eğleniyorum. Bu yüzden iki sene Azmi Saman Kliniğinde yattım...»

«— Geçmiş olsun.»

«— Size de... Alo... alo... aloooo... Cevap versene ulan zerdaliiii!...»

— Kabzımallar, sebze ve meyveyi ucuz satmamak için denize döktü. —

DÜNYAYI Oynatan Adam

6

Vedat Saygel – mim uykusuz

BİLİNDİĞİ GİBİ SESLER DİNLEME MERKEZLERİNCE ALINMIŞ, AJANLAR YOLA SALINMIŞTI...

EN İYİ HABER YERİN KULAĞINDADIR!

OLE, ELİNDEKİ KİMİN BOYNUZUDUR?

HİÇ BİR İZ YOK. AMA, DÜŞÜNEREK BULACAĞIM!

BOM

GÜM

ÇAKTIM! BİR CASUS ŞEBEKESİ RAPOR VERİYOR!

BİP BİP bip BiiiiP!

?§¿?

PAT!

ŞERLOK HOLMESİ İZLEYELİM... O, HİÇ MANTARA BASMAZ...

ELBETTA! ÇÜNKÜ HEP PABUÇLARINA BASIYOR

MESLEKTAŞLARIMIN HEPSİ DE CİN GİBİ MAŞALLAH!

HOPDİDİK! BURADA ATOM DENEMESİ YAPILIYOR!

BOM!

GÜM!

BROYN!

HASAN EFENDİ İSE HERŞEYDEN HABERSİZ HÂLÂ KUMBARAYI YUMRUKLUYORDU..

GÜM!

BUM!

BOYN!

MART KEDİSİ GİBİ NE ARIYORSUN ÇATILARDA?

OLE, BURADA SESLER DUYAR GİBİ OLUYORUM!..

GALİBA ESRARI ÇÖZÜYORUZ!

BUMM!

BOYN!

DONK!

LANK

KIRK YEDİ SAAT DÜŞÜNDÜM... ARTIK MESELEYİ ÇÖZEBİLİRİM!

BİR MEMUR ÂMİRİNDEN ZAM KOPARMAYA ÇALIŞIYOR!

BAŞBAŞA VERİP BU İŞİN İÇYÜZÜ HAKKINDA BİR KARAR VERELİM!..

ARALARINDA BİR SÜRE TARTIŞTIKTAN SONRA EN ESKİ DEDEKTİF OLDUĞU İÇİN ŞERLOK HOLMES KONUŞTU...

MÜTHİŞ BİR ŞEY BU... HEMEN ŞEFE BİLDİRELİM!..

...VE RAPOR MERKEZE İLETİLDİ!..

TELGRAF

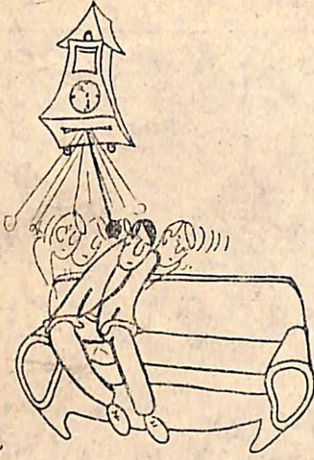
BURADAN KUCAK DOLUSU SELÂM! TÜRKLER YUMRUKLA ÇALIŞAN TELEFONU İCAT ETMİŞLER VESSELÂM!

Çat.

BOM! GÜM! PAAT! BOYN!!

SON

Sizin için

(Sinan GÜNGÖR)
Yazısız

MAYDANOZ'UN MARİFETİ

O günkü Edebiyat dersinde hocamız, maydanozun özelliklerinden bahsediyordu:

— Bu bitkinin asıl ismi midenuvaz'dır ve zamanla değişmeye uğrayarak bugünkü ismini almıştır. Aynı zamanda midenuvaz böbrek taşlarına son derece faydalıdır çocuklar...

Yanımda kestirmekte olan arkadaşım «Midenuvaz ve böbrek taşı» kelimelerini duyunca doğruldu ve bu isimleri defterinin bir köşesine iliştirdi.

Okul dönüşü arkadaşım eczaneye uğrayacağını söyledi ve beraberce içeri girdik. Defterini çıkartarak:

— Midenuvaz istiyorum, babam böbreklerinden rahatsız da, dedi.

Eczacı işitmediği bu ilâç ismi karşısında biraz şaşırır gibi oldu. Ben de arkadaşın böyle bir şey isteyeceğini tahmin etmediğim için şaşırmıştım. Fakat durumu izah edince, eczacı:

— O senin istediğin ilâçtan manavda bol miktarda var, hem reçete falan da istemez, dedi.

Nuri ŞEREMETLİ
Bağlarbaşı Mah. Kavaklıdere sokak No: 22 — Gaziosmanpaşa/İST.

(Mehmet ASLAN)
Yazısız

BOĞARCASINA

Uykusuzluktan üşüyorum
Saat yirmidört
Getir dudaklarının yorganını
Beni boğarcasına ört.
M. SAMİ AŞAR

BORÇ

O gün dersimiz boştu. Gürültü yaptığımız için sınıfa gelen nöbetçi hoca ile ders hakkında sohbet ediyorduk. Bir ara nöbetçi hoca:

— Hadi yaşadınız «Borçlu geçme» çıkıyormuş, dedi.

Öğrencilerin «Ne zaman? «Ne zaman?» sesleri arasında hocanın gözü arka sıralardaki bir arkadaşa takıldı. Alaylı bir sesle:

— Öyle değil mi oğlum? diye sordu.

Öğrenci yarı uykulu bir halde:

— Evet hocam, dedi. Allah razı olsun Devletten, vatandaşı daha lisedeyken borca alıştırıyor.

Mustafa PITIR
Hisar Mah. No: 14 — Edincik/BANDIRMA

MECLİSİ ZİYARET

Bir baktım
Gündem içi konuşmalar
Zor attım kendimi dışarıya.
Gündem dışı konuşmalar
Bağrışmalar, çağrışmalar
Gırtlak gırtlağa sarılmalar
Tokatlar, yumruklar...
NEVZAT KOCABIYIK

TEŞEKKÜR

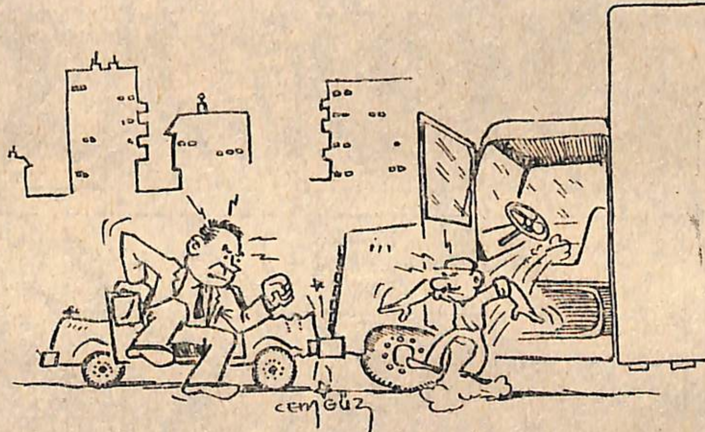
Yaz mevsiminde bir gün yolda bir turistin arabası bozulur ve arabayı orada bırakarak yakındaki köye doğru yol alır. Yolda susamıştır. Bir tarlada çalışan karı kocanın yanına vararak işaretle su istediğini anlatır. Köylü suyu verir. Turist suyu içtikten sonra yarı Türkçeyle:

— Teşekkür, teşekkür! diyerek ayrılır.

Köylü şaşırmıştır. Teşekkürün mânasını bilmediği için kendisine küfür ettiğini sanır ve koşarak sinirli sinirli turistin yakasını tutar:

— Ulen sen kime küfredeysun, senin anana da teşekkür, babana da teşekkür! diyerek geri döner.

A. Cengiz AYBATILI
Koçular Ortaokulu Müdürü
Eğridir/ISPARTA

(Cemalettin GÜZELOĞLU)
Yazısız

HORLAYAN ELEKTRİKÇİ

Elektrik mühendisi olarak çalıştığım fabrikadan iki günlüğüne izinli ayrıldım. İzinden dönüşümde, fabrikanın şoförünün afacan kızı hemen yanıma gelerek:

— Abi, dedi, dün senin yerine buraya çilli suratlı birini nöbete yolladılar. Gelir gelmez hemen senin koltuğa uzanarak horlamaya başladı. Biz ona Horlayan Elektrikçi diyoruz.

Bu benzetişi çok hoşuma gittiği için kendisine sordum:

— Peki Selma, ben neyim?

— Abi sen Horlamayan Elektrikçisin.

Hayrullah CERAN
Ragıp Tüzün Cad. No: 316/1
Yenimahalle/ANKARA

YENİ TANIMLAR

BEN : Sözlükler içinde yalnız bir kez, günlük hayatta ise bin kez rastlanan kendini beğenmiş sözcük.
BANKACI : Güneşli havada sana şemsiyesini ödünç veren ve yağmur yağmaya başladığı an geri isteyen kişi.
SUTYEN : Habbeyi kubbe yapmak için hazırlanmış icat.
ŞEMSİYE : Bir kişi için yağmurdan kurtuluş, iki kişi için zoraki duş.

Naci SERDAROĞLU
Yârenler Mah. Güven Cad. No: 40 — AFYON

(Nuri BİLGİN)
— Ooo, tanıdım.. Figen bu!..

SAF ÇIRAK

Akhisar Devlet Hastanesinde bulunan bir hastayı ziyarete gidiyordum.

Hastane şehrin en yüksek yerinde olduğu için yolu yokuştur. Tam yokuşu tırmandığım sırada 11 - 12 yaşlarında, önünde kunduracı önlüğü takılı bir çocuk; üzerine bir hayli yük sarılmış, iki tekerlekli büyükçe bir el arabası ile kan ter içinde yokuşu tırmanıyordu. Yanından geçerken:

— Âbi, şu yokuşu çıkana kadar bana yardım eder misin? dedi.

Ben de:

— Peki küçük, sana hastaneye kadar yardım edip arabanı iterim, dedim.

Yokuşun sonuna gelince sordum:

— Adın ne senin küçük?
— Adım Levent, âbiciğim.
— Sana kim verdi bu yokuşta bu kadar yükü?
— Ustam. Kunduracı Rüstem.
— Nereye götürüyorsun bunları?
— Ustamın evine.
— Peki, sen ustana bu yükü götüremem yokuş yukarıya, demedin mi?

Temiz kalbli Levent:

— Dedim ama... diye cevap verdi.
— Peki, ustan ne dedi?...
— Bir enayi yardımcı bulup yokuşu çıkarsın, geri kalanı iniş aşağı kolay olur götürmesi dedi...

İsmail TAŞKÖK
Selendi Kasabası — AKHİSAR

BAŞIN SAĞOLSUN

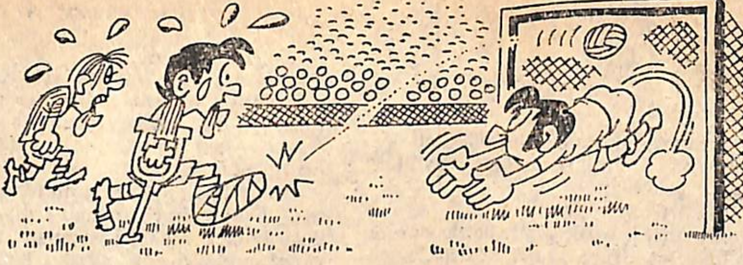
Bir zamanlar sakladım ta kalbimin içinde,
Bir zamanlar sakladım bilmediğin biçimde..
En sonunda sakladım «soğutucu» içinde;
Ama bugün şaşırdım, voltaj nasıl yükselmiş?
Büyük geçmişler olsun, aşkımız donuvermiş...

Buhranlı yıllarımdan tek yadigâr sen vardın.
Zor koşullar içinde seni arar sorardım..
Beğenmedin de n'oldu? Şimdi açıkta kaldın;
Hâlâ hayret ederim, voltaj nasıl yükselmiş?
Büyük geçmişler olsun, aşkımız ölüvermiş...

ALİ ÂŞIK

(Akdağ SAYDUT)
Yazısız

Şu muhabirler

«Salata Soyar» ile «Yener Pençe», ezeli rakip iki güzide futbol kulübüydü. O hafta şampiyonluk maçı, bu takımlar arasında oynanacaktı.

Memleketin en çok satan iki gazetesinden biri öteden beri Salata Soyar'ı, öteki Yener Pençe'yi tutardı. Maç günü yaklaştıkça spor sayfalarında koca koca manşetlerle, kulüp başkanlarının, antrenörlerin, takım kaptanlarının ve as oyuncuların demeçleri çıkıyordu.

Salata Soyar takımını tutan Fikriyat gazetesi «Salata Soyar'lılar, Yener Pençe'yi hıyar gibi doğrayacağız» diyorlar diye manşet atmış, Zikriyat gazetesi ise «Yener Pençe'liler, marullar pençemizden kurtulamaz» diyor... diye yazmıştı... Her iki gazetenin spor sekreterleri bu esprileri yüzünden yazı işleri müdürlerince taltif edilmişlerdi.

Yener Pençe'nin kulüp başkanı akşam eve geldiğinde karısına soruyordu:

— Hanım bak allasen, gazeteye ne beyanat vermişim?

— Avucumuzun içinde ezilecekler demişin...

— İyi demişim... Başka ne demişim?

— Pençe ruhu, salatayı yer yutar demişin...

— Vay anasını... Meğer ne lâf edermişim? Başka?...

— Kampta birlik beraberlik ve disiplin içinde galibiyetten emin yüksek bir moralle çalışmışsınız... Sen çocukları 10'a yatırmışsın...

— Valla iyi etmişim.

— Bi de antrenörün beyanatı var. «Başkanımızın görüşlerine katılıyorum. Zafer bizimdir» demiş. Ama o İzmit'te değil mi? Senin beyanatını nereden bilir?

— Yazan gazeteci biliyor ya!...

— Ayol biz evvelki akşam Dürriye'lerde 12'ye kadar poker oynamadık mı? Çocukları ne zaman kontrol ettin de 10'a yatırdın?

— Hanım, bu Yener Pençe ruhu... Akıl mı erer? Koca gazeteci bilmeyecek de biz mi bileceğiz? Ama... Ne lâflar döktürmüşüm diii mi?

— Sizin kaptan «9 gol benden. Hırslıyım» demiş...

— Aferiiin... Hırs iyidir de bunların para hırsı kulübü zarara sokmasa...

— Kaleci, «Ben gol mol yemem» demiş...

— İyi halt yemiş. Bardaydı kerata dün gece...

— Sen ne biliyorsun?

— Şeeyyy... Kontrol canım kontrol. Kontrol için dolaşıyorum... Sen onu bunu bırak, yâni şimdi biz maçı açık farkla kazanacakmıymışız?

— Ben ne bilirim yahu... Salata Soyar'la pek şaka olmaz derdin hep.

— Orası öyle de... Ahhh, durumu tam bilseydim... Son günlerde kulübe pek uğrayamadım.

— Kör olası, peki nerelerde sürttün?...

— Anlattık ya canım. Kontrol, hep kontrol, yoklama...

— Boyun bosun devrilsin. Nerelerin yoklamasıymış?...

* * *

Salata Soyar takımı başkanının evinde de buna benzer bir konuşma geçmekteydi:

— Karıcığım şu söylediklerimi ezberletiver. Yalancı çıkmayalım.

— Amaaan, işte atıp tutmuşsun.

— Ben bişey tutmadım. Ne demişim sen ondan haber ver.

— Pençelerine hıyar kabuğu dolduracağız demişin.

— Ne espri ama... Nasıl da bulmuşum?

— Bizim Ebu Gaffar'ı kimse tutamaz demişin...

— Halt etmişim. Dikkati çocuğun üzerine çekmişim. Mutlaka tekmelerler.

— Galibiyet primi adam başına yüzbin lira demişin...

— Çüüüüüşşş!... Kasadaki parayla daha kalecide kalırız.

— As kadromuza değmez... İkinci takımla çıkacağız demişin...

— Ben mi? Demişimdir zahir!

— Sahaya çıkacak kadroyu da yazıyor.

— Amma biliyorlar be. Yaman adamlar şu gazeteciler. Bizim antrenör daha bilmiyor... Değiştirmeli kefereyi.

— Tahir. santrfor.

— Ayol onun kalçası kırık...

— Kırık mırık oynarım demiş.

— Herif hastahanede be!...

— Annesi ile de röportaj yapmışlar. «Oğlum, kafası bile kırılsa renkleri için oynar» diyormuş...

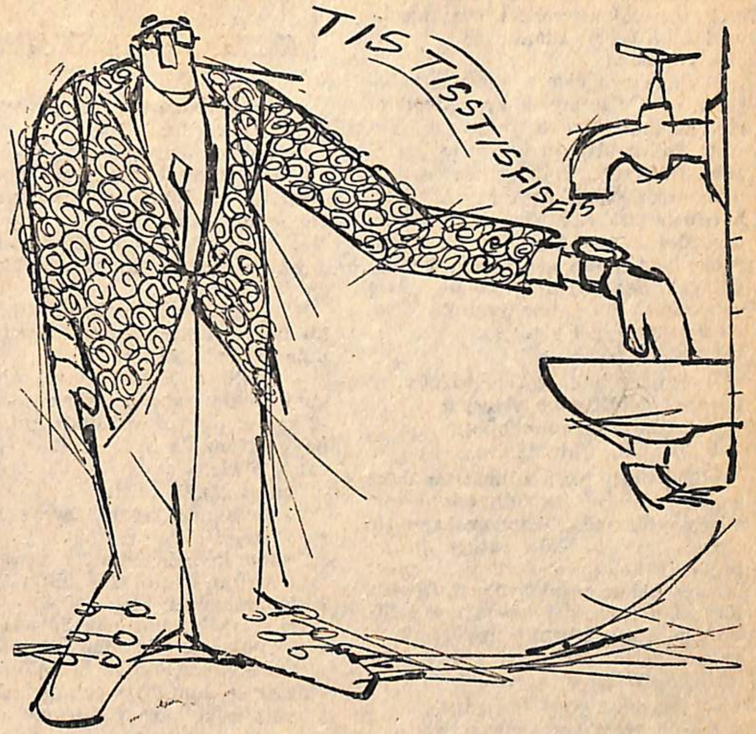
— Aman etme... Kadın öleli 10 yıl oluyor. Hiç ahret röportajı duymamıştım. Neyse... Yarın ola hayrola!..

* * *

Ertesi gün, hasılat rekorlarının kırıldığı maçta Tahir sahaya çıkamadı. Ebu Gaffar da gol mol atamadı... Tatsız tuzsuz bir maçtan sonra taraflar 0-0 berabere kaldılar...

Gazeteler ise epey satış yapmıştı...

Yaman KORUR

SU GEÇMEZ SAAT!

ÇELİŞMELER

* Herkes samur kürkü pek sever ama
Kabahat samur kürk olsa, kimse üstüne almak istemez...

* Kimse öküz sözcüğünü sevmez, söylesen kendisine hakaret sayar
Ama öküz kadar işe yaramaz, yan gelir yatar...

* Sümüklüböcek deriz, tiksiniriz salyangozdan
Ama Avrupa'ya ihraç eder, para kazanırız sırtından...

* Herkes süt kuzularını çok sever, okşar
Ama et yiyeceği zaman süt kuzusunun etini tercih eder,
Yüreği yufka kasaplar bunun içindir ki
Süt kuzusu diye süt verme çağına gelmiş koyunları satar!...

* Hayatı çok severiz, ölmek istemeyiz ve biliriz:
Yaşamak için sevmek gerekir, sevmek için yaşamak...
Ama sevgilimize: «Senin için hayatım feda, öl de öleyim» deriz.

* Herkes çocuğuna adam ol, adam, der:
Ama adamını bulsa, derisini yüzer...

* Timsahtan çok korkar, ürker de kadınlar,
Timsah derisinden çantaya bayılırlar!...

* Yerde sürüne sürüne yürüyen yılanı kimse sevmez,
Ama sürüne sürüne, el etek öpe öpe yükselene «Bravo!» çeker.

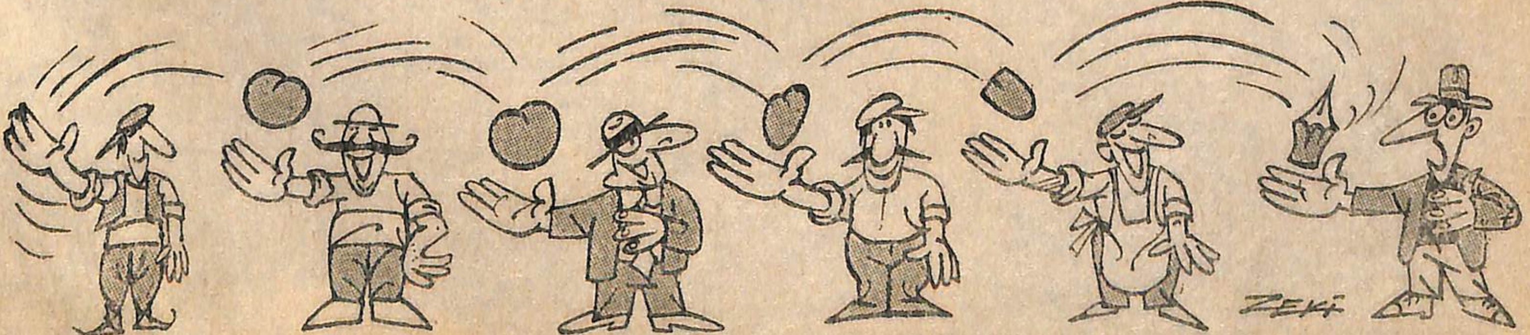
* Hem suya sabuna dokunmamayı marifet sayarız,
Hem pislikten, kötülükten yakınırız...

* Hem çok severiz, gözümüzden bile sakınırız sevgilimizi, karımızı,
Hem de, mini, bikini yüzünden, yabancı gözlerle paylaşırız kolunu bacağını...

* Hem, insan düşünen hayvandır deriz
Hem de, efkârlı olanlara, boşver, düşünme
Gez, eğlen, dolaş, yaşamaya bak, üzülme, deriz...

* Hem, insan güldüğü kadar insandır der, güleryüzlü kişileri severiz,
Hem de çok gülen insanlara şüpheyle bakar, deli diye alay ederiz...

Erhan TIĞLI

— Bursa'da 10 kuruş olan şeftali, çok el değiştirdiğinden vatandaşa 300 kuruşa ulaşıyor. —

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— 34 —

— Nerye oğul?

— Durmuş'un yanına buba...

Çağırdı oğlunu geri. İdiris, merdivenlerden geriye döndü:

— He buba...

— Bana bak, ben o oğlanı heç beğenmedim. Sarıbıyyık uçun dediklerini duydun, dün de gavga edip ayrıldı. İnsan olan bi insan, aş yidiği gaba tükürmez. Dün gözünnen gördün, sıçdı sıvadı ortalığa. Az daha herifnen gırtlak gırtlağa geleceklerdi... Dutdurmuş bana, bu senin paranı yiyor, yekin sor hele... Yok oğul yok, Sarıbıyyık eyi adam... Get get amma, çok galma yanında... Sona öylene de gel yimeğe...

İdiris:

— Buba, dedi, geçen haftaki et hoşuma getdi, gene yiyecem...

Halo dayı boynunu büktü:

— Yi oğul yi, dedi...

İdiris önce hızlı adımlarla, daha sonra koşmaya başladı. Sanki onu gören, birinden kaçıyor sanırdı. Yirmi lirayı sımsıkı tutuyordu cebinde. Eline para verilmiş, şeker almaya giden çocuklardan farksızdı. Köşeyi döndü, yol kavşağına geldi. Kasabı geçti, Durmuş'un kaldığı eve gelmişti... Hızla çıktı merdivenleri, kapıyı gürültüyle açtı:

— Durmuş! diye bağırdı.

İçerde Hacı'dan başkası yoktu...

— Nerde ki Hacı emmi? dedi.

— Kim?

— Durmuş gardaş?

— Onnar böğün beton atmıya getdiler, hepiciği barabar...

Çöküverdi oraya İdiris, çatırdayan ev yıkılmıştı sanki şimdi.

— Ece bana söz vermişdi ya, dedi...

— Bi gişi esikmiş, o da işi bırakmış zatime, onlarınan getdi, aşam gel aşam, aşama gelecekler...

— Biliyon mu getdikleri yeri?

— Ne bilem ogil, bana dimezler ki... Nidecekdin Durmuş'u di hele ogil?

— Heç, dedi İdiris... Biz onnan bi yere gedecekdik de...

Hacı, kavurduğu soğanın içine iki avuç kırmızı biber atıp, biraz karıştırdıktan sonra, bilmiş bilmiş baktı İdiris'in suratına:

— Avrat bazarına mı gedecekdiniz? diye sordu.

Cevap vermedi İdiris...

— Hee avrat bazarına mı ogil?

Bir tas su döktü, kavrulmuş soğanın içine, sonra:

— Ahh cahıllık ah, bizim zamanımızda harama uçgur çözmezdik, dedi.

Kalktı gazocağının başından, elini bir beze sildikten sonra İdiris'in yanına geldi:

— Hadi, dedi, boşveresen, Allahın güni çokdur, alasan gelesen şurdan bi şarap, oturup garşılıklı içek, ben de çıkaram sana foturaflari, bakasan bir bir.

Kalktı ayağa İdiris:

— Ben, dedi, gidip gaveye bakacam. Belki ordadır...

Başını kıvırdı Hacı:

— Beton dökmiye getdiler dedik ogil, annamisen mi?

Daha fazla duramadı orada İdiris. Yıkılacak gibi olan merdivenleri hızla indi. Oysa ki biraz önce şu yolları ne umutlarla gelmişti. Adımlarını sürüye sürüye Durmuş'un her zamanki çıktığı kahveye gitti. Bakındı göremedi. Ordaki birine sordu:

— Bilmiyorum, dedi...

Oturamadı kahvede de... Hele bodrum katına dönmek hiç istemiyordu canı. Elinden oyuncağı alınmış çocuklar gibi, asık yüzle çıktı yola... Bildiği sokaklardan yollardan geçti. Aksaray, Lâleli, Sultanahmet... Mini etekli kadınları gördükçe sövesi geldi Durmuş'a. Hattâ bir ara sövdü de... Çok oturamadı parkta. Karnı da hiç acıkmamıştı... Gülhane Parkının önünden Sirkeci'ye geldi. Tanıdı birden orayı. Anadolu Saz'ın sokağına saptı, duvardaki kadın resimlerini seyretti bol bol... Sonra garın önünden, araba vapuru iskelesinin oraya geldi... Bir müddet gelen giden vapurları, içinden çıkan arabaları seyretti... Yok, hiçbir şey avutmuyordu onu... İskele boyunca yürümeye başladı. Eminönü'ne gelmişti. Kadınları kızları gördükçe, içini çekiyor:

— Ah bazar ah, diyordu...

Kıyıdaki balıkçıdan balık ekmek aldı. Beş lirayı uzattı adama, paranın üstünü koydu cebine. Oraya çömeldi, geleni geçeni seyrederek balık ekmeğini yedi. Sevmedi balık etini, bir daha almamaya da tövbe etti... Elini şalvarının yanlarına sildikten sonra tekrar ayağa kalktı, köprüye çıktı... Hoşuna gitti köprünün kalabalığı. Çantasını omuzuna atmış, çalımlı çalımlı yürüyen bir mini eteklinin ardı sıra yürümeye başladı. Bir boşluk vardı içinde, sanki, midesini, ciğerini çıkarmışlar gibi yerinden... Köprünün öbür başında kızı kaybetti. Burada kalabalık daha fazla çoğalmıştı. Ama İdiris, kalabalık çoğaldıkça daha yalnız hissediyordu kendini. Daha doğrusu korkuyordu, kimbilir nereye gelmişti... Tekrar döndü, köprüye geldi... Ordan o tarafa gitmemeye karar verdi... Köprünün aşağısında balık tutanları seyretti bir zaman. Sonra, ardında köpüklü sular bırakarak giden motorlara baktı... Sonra, sağ taraftaki merdivene ilişti gözü:

«Aman Allah!» dedi... Bir kadın çıkıyordu merdivenlerden... Tekrar aklına «pazar» geldi...

«Birisine sorsam?» dedi kendi kendine... Sevindi bu fikrine. Amma kime sormalıydı? Şu kafasında fötr şapka taşıyan adama mı? Olmazdı.. Ya şu, siyah paltolu, beyaz ipek boyunbağlı odama?

«Hemişerim, durun mu birez, avrat bazarı nirdedir acep?»

«Ya gızışırsa herif? Ya polise derse?»

«Lan amma berbat iş haa!»

«Pekii, şu ayağını körpünün demirine gomuş adam? Ona sorsam? Kimbilir, belki o da avrat bazarını arıyor? Hı sorsam mı?»

Adamın yanına dek yaklaştı, amma cesaret edemedi sormaya. Çünkü, İdiris yanına yaklaşır yaklaşmaz, ters ters baktı adam... Uzaklaştı oradan.

«Ya şu adam nasıl? Belli ki aylak aylak geziyor. De yaklaş lan İdiris yanına, sor, nolacak sanki, seni dutup da denize atacak deel ya.»

«Ya atarsa?»

«Vazgeç İdiris, sona buban Halo, gahrından ölür.»

«Naa işde, bu adam eyi... Hem de gözleri çakmak çakmak, bilir bazarın yerini...»

Adam yaklaştıkça İdiris'in yüreği çarpmaya başladı... Adam tam yanına yaklaşınca:

— Hemişerim, dedi...

— Hı, dedi adam...

— Hemişerim bişe soracakdım sana, acep bazar nere bazar?...

— Ne pazarı? dedi adam.

Söylemedi İdiris, boğazına bir şey geldi düğümlendi... Adam tekrarladı:

— Salıpazarı mı?

— Yoo, şey bazarı...

— Ne pazarı?

— Şey satılırmış orda...

— Balık mı, Balıkpazarı mı?

— Yoo şey...

— Eee, dedi adam, ne satılır be herif? Kocaman adam olmuşsun şey şey deyip duruyorsun, herkesin işi gücü var...

Adam yürüyüp giderken ancak söyleyebildi İdiris:

— Avrat avrat, avrat satılırmış orada.

Ama söylediğini ancak kendisi işitebildi...

Azıcık daha yürüdü köprünün üzerinde, sonra içinden:

«Eyi ki demedim, dedi. Belki de böyle bi bazar yokdur, Durmuş beni gandırdı, o zaman herif bi eyicene gızışırdı bana.»

Ama köprünün bu başına varınca:

— İşalla vardır, dedi.

Babasına da kızdı bir ara:

«Geldik buralara gudurduk» dedi.

Gitti, kaldırımın birine oturdu, geleni geçeni seyretmeye koyuldu. Oturdukça içindeki sıkıntı büyüdü, sonra kalktı, geldiği yollardan tekrar yürüyerek evlerine vardı. Halo dayı bulgur lâpası pişirmişti. Geçti, yorganının üzerine oturdu. Halo dayı:

— Öğlen yidin mi oğul? diye sordu.

— Yidim buba, balık epmek.

— Durmuş?

Ne vardı yâni şimdi yarasını deşecek?

— O yokdu, dedi. Beton dökmiye getmişler.

— Orda da gavga eder.

Hiç cevap vermedi İdiris. Halo dayı sofrayı serdi, bulgur lâpasını koydu, bir de soğana yumruk çekti:

— Hadi oğul, dedi.

— İçim isdemiyor buba...

— Yi oğul yi, burda yimedin mi çalışaman... Kah hele kah...

Zorla kalktı oturdu sofranın başına.

Bir zaman sadece ağız şapırtıları duyuldu. Halo dayı:

— Oğul, dedi, bizim bozun da guyruğunun parası çıkdı...

Cevap vermedi İdiris...

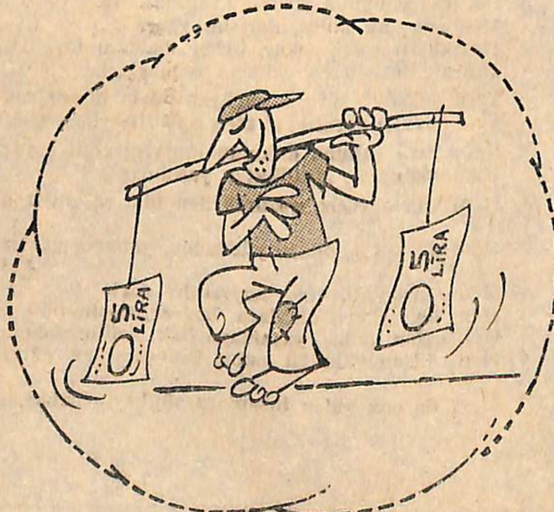
— Eee, bu hafda sıra geldi garanın ayağına, bu hafda bi ayak, gelecek hafda bi ayak, dört hafda sona dört ayak... Amma esas para garında... Öküzün garnı çok para oğul.. Acep ne gadar çalışırık burda den?

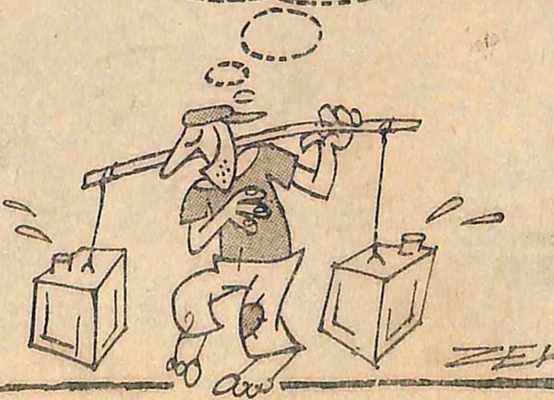
— Bilmem buba...

— Dün gece düşümde kimi gördüm biliyon mu?

— Anamı mı?

— Deel... Dingil Zako'yu... Öküzleri alıp getmişik köve. Bu da çıkmış garşıya... Bakıyo bakıyo öküzlere, hehe diye gülüyo, bunun ikisi de dopal diyor... Ben gezdiriyom öküzleri, bak diyom, nerde bunun dopallığı, o gene habire, yok yok, ikisi de dopal diyor... Deli oluyom ruyamda... Atlıyom Dingil Zako'nun üsdüne, «ulan bu öküzler dopal deel amma, ben seni dopal edecem pezemek dürzü diyom...

— Fethiye'de bir teneke su beş lira. —

Her nevi
kalem için
en iyi
mürekkep
Parker
Quink
PARKER
SUPER Quink

(İlâncılık: 8452 — 120)

Halo dayı güldü... İdiris'in yüzüne baktı, oğlu da gülüyor mu diye. Amma oğlunun yüzü bir karış asıktı. Sanki bir tarafı ağrıyor, sancı çekiyor gibiydi. Halo dayı:

— Oğul neyin var, garnın mı ağrıyor? diye sordu...

Cevap vermedi İdiris...

— Biliyon mu oğul, senin paran benimkinin ikisi oluyor. Şöyle bi demetledin mi sen de paraları?... Vardın mı köv yerine?... Anana burdan işlik ne, onlardan da alırık, 'dallı güllü... Sana da yeni bir uruba, yeni bi şapga... Gıral gibi girerik köve...

Halo dayı sofrayı topladı, her zaman olduğu gibi İdiris, çanağı soğuk suyla yıkadı. Sonra çekildiler yorganlarının üzerine. Halo dayı bir sigara sardı. İkisinin de gözleri, rutubetten yol yol olmuş tavanda, düşünmeye başladılar...

«Bubam haklı, cılkmış bu Durmuş, insan mademki hemişerisine söz verdi, seni avrat bazarına götürecem diye, sözünde durur, napar yapar götürür. Heç böyle cılklık olur mu?»

«İmamgızı napiyor şincik? Ellâlem o da Halo'yu düşünüyordur. Belki de gızışıyodur bana... Amma ben öküzlernen gedince köve, şöyle dallı güllü basmayı atınca üsdüne... Zaten avrat milleti tez gızar, tez söner... Benzemezler bize, biz bi gızışdık mı? Ya!»

«Bi gece gederim Durmuş'un evine... Bi hafta geçse nolacak sanki? Hafdaya götürür beni. Bazar her hafda gurulurmuş... Çocuk işden govuldu, şincik o işe getmezse, kim bakar sona yüzüne parasız? Hacı emmi o evden de çıkarır.»

«Nerenin öküzleri vahlı acep? Isdanbıl'da da öküz satarlar mı den? Köve varınca, laaan lan, bu öküzler bura öküzü deel, Isdanbıl öküzü Isdanbıl... Halo gullanırsa, Isdanbıl öküzü gullanır, onun gapısında Isdanbıl öküzü bağlanır... Burda da heç öküz görmedik ki gurban, acep yok mudur heç öküz?»

«Yarın aşam gederim Durmuş'un yanına... Gardaş derim, niye bazar günü götürmedin beni? O da der, malûm, çalışmaya getdik İdiris gardaş... Bire herif, bu hafda olmadı, gelecek hafdaya, şurda gaç gün galdı ki böğün bazartesi getdi, galdı geriye beş gün... Bekle beş gün daha...»

«Isdanbıl'dan nasıl geder ki öküzler taa bizim melmekete?... Mekineynen mi geder? Amma ne olur ya, biniyom ben de zalım mekinenin önüne, yoo bırakmıyom, iplerinden dutuyom gene... Mekine varıyo bizim köve... Eee amma, bizim köve mekine getmez ki... Mekineynen getirdim desen inanmazlar... Amma berbat iş haa...»

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul Telefon : 22 18 11

Fiyatı: 150 kuruş.

İLÂN FİYATI : Kapak içi, san timi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Sarhoşlar

Genç bir Fransız yazarı, ayrıldığı kasabadan otomobilini son süratle sürüyordu. Motosikletli iki trafik polisi yolunu kesti. Her halinden sarhoş olduğu anlaşılan yazara:

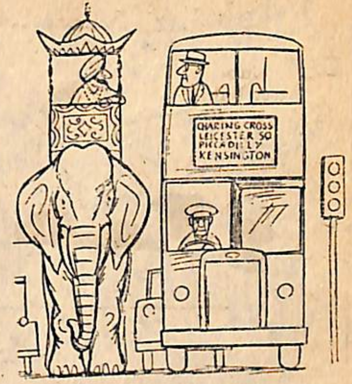
— Fazla alkol almışsınız... diyerek mânalı mânalı yüzüne baktılar.

Yazar saf bir tavırla cevap verdi:

— Olabilir... İçtim tabiî... Fakat ben yalnız içmedim ki, yanımda Byron, Varlaine, Edgar Poe ve Dostaiewsky de vardı.

Trafik memurlarından birisi, arkadaşına döndü:

— Hemen kasabaya git, mösyönün bahsettiği adamları bul, bana karakola getir. Bu sarhoşlarla işimiz var!...

Yazısız

— Dün plâjda, bu sabah banyo dairesinde, bıktım artık sizin bu ağızdan nefes verme denemelerinizden!..

Gün ola...

Bir otomobil gümrük önünde durdurulmuştu. Elli yaşlarında kadar olan şoför:

— Hayat ne gariptir! diye yüksek sesle kendi kendine söylendi. Bugün viski veya sigara var mı bavullarımda diye her şeyimi altüst ediyorsunuz. Sıra sizde tabiî... Ama yarın, bir tahsildar olduğum zaman gelip sizin vergi beyannamelerinizi tahkik edeceğim. Fakat, çok rica ederim, duraklamayın öyle, devam edin araştırmalarınıza... Vazife her şeyin üstündedir...

Yaş meselesi

Yaşlı bir kız mahkemeye şahitlik etmeye gelmişti. Yargıç:

— Kaç yaşındasınız? diye sordu.

— Otuzüç ilkbahar saydım.

Yargıç, yaşlı kızı süzdükten sonra:

— Peki, dedi, kaç ilkbahar saymadınız?

İsmi neredeymiş...

Safça bir adam, postahaneye giderek:

— Bana mektup var mı? diye sordu.

— İsminiz nedir mösyö?

— İsmim mi! Sizden istediğim mektubun üzerinde yazılı olan adresin tepesinde göreceksiniz!

Tutumlu kadın

İki erkek karılarından şikâyet ederek dertleşiyorlardı. Biri:

— Seninkinde tasarruf fikri var mı bâri? diye sordu.

— Bazan, dedi diğeri. Meselâ geçen gün ellinci yaş gününü kutluyordu, doğum günü pastası üzerine sadece kırkbeş mum koydu.

— Yirmi senelik avcıyım, şimdiye kadar bu kadar güzel av yakalamadım!..

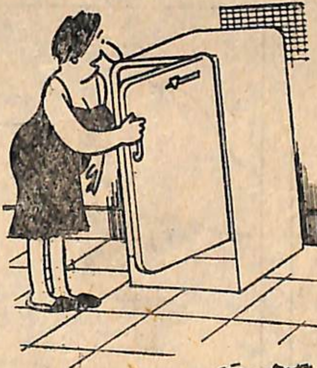
Zeki çocuk

Erkek, karısına:

— Çocuğumuz çok zeki ve açıkgöz olacak, dedi. Büyüdükçe son derece ilginç sorular sormaya başladı.

— Neler sordu meselâ?

— «Baba, annemle neden evlendin?» diye sordu.

— Çıkabilirsin, meteoroloji haberleri sıcağın azaldığını söylüyor!..

Tanınmış kadın

Bir kadın postaneye giderek kendisine gönderilen parayı almak istedi.

— Hüviyetiniz yanınızda mı? diye memur sordu.

— Hayır.

— Şu halde parayı veremem size.

Kadın hırsla:

— Fakat ben madam Untell'im. Beni kasabanın hemen yarısı tanır, diye bağırdı.

Memur:

— Olabilir, dedi. Ama ne yazık ki ben kasabanın sizi tanımayan diğer yarı halkındanım.

Sınavda

Öğretmeni Claude'a:

— Santilitrenin üstünde ne vardır? diye sordu.

— Desilitre, dedi çocuk.

— Desilitrenin üstünde ne vardır?

— Litre.

— Litrenin üstünde ne vardır?

— Öhö... Şişe tıpası...

Nereye gidilir?

Bir turist Eyfel kulesine çıkmıştı. Asansördeki memura sordu:

— Ya asansör telleri kırılırsa nereye gideriz?

— Ah! Nereye mi? diye hayretle gülümsedi asansör memuru. Bu sizin sürmüş olduğunuz hayata bağlı!

Barometre

Bir Parisli, bir köylüye:

— Havanın nasıl olacağını ne şekilde anlarsınız? diye sordu.

— Bizim, sizler gibi barometreye ihtiyacımız yok, dedi köylü. Bulunduğumuz yerden karşı dağın tepesindeki köyü görebiliyorsanız yağmur yağacak demektir.

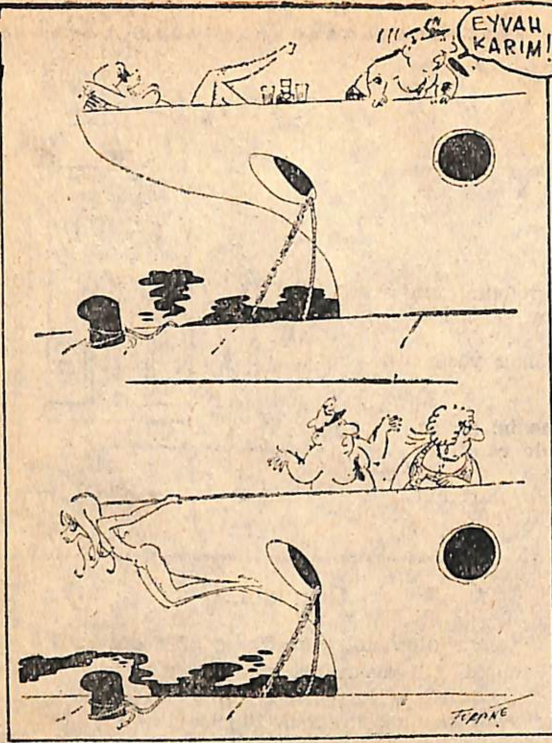
— Ya göremezseniz?

— O zaman yağmur yağıyor demektir.

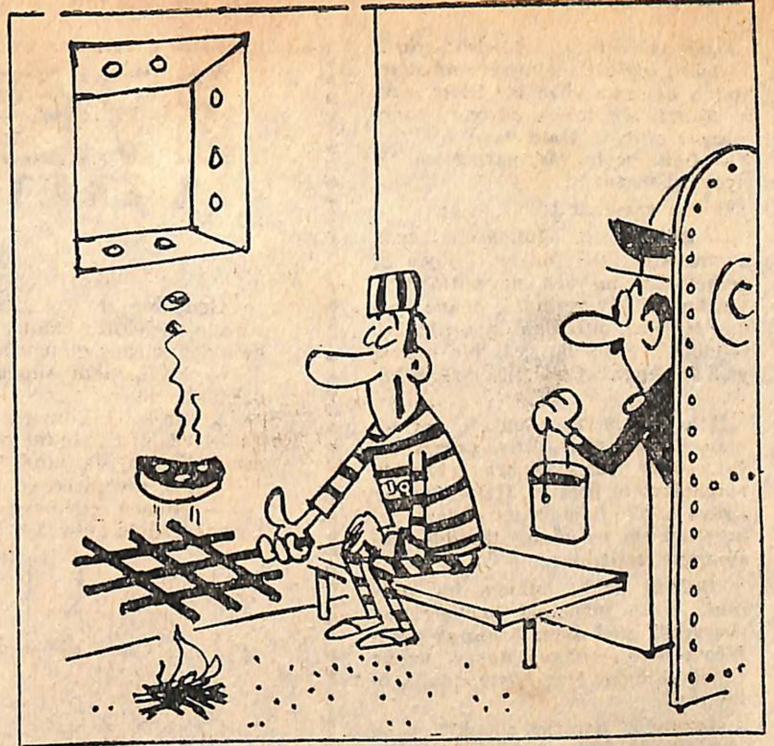

— Hizmetçi kızın işi çıktı gelmedi. Ama ben geldim!..

Dünya KARiKATÜRLERi

YAZISIZ

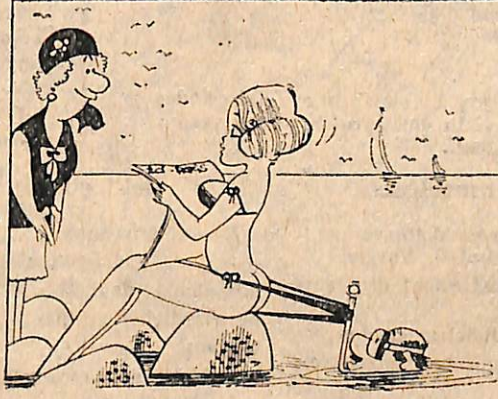
-HAŞLAMA ETTEN BIKTIM ARTIK...

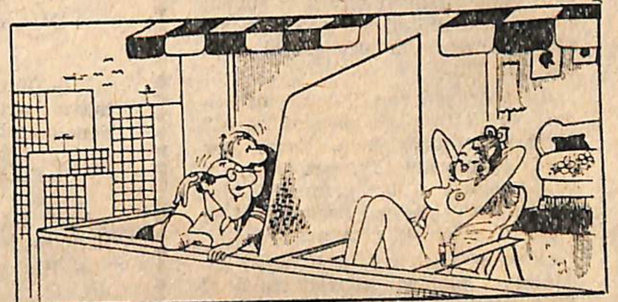
-KOCANIZI MI?

-SUYA DALARKEN GÖRDÜM!..

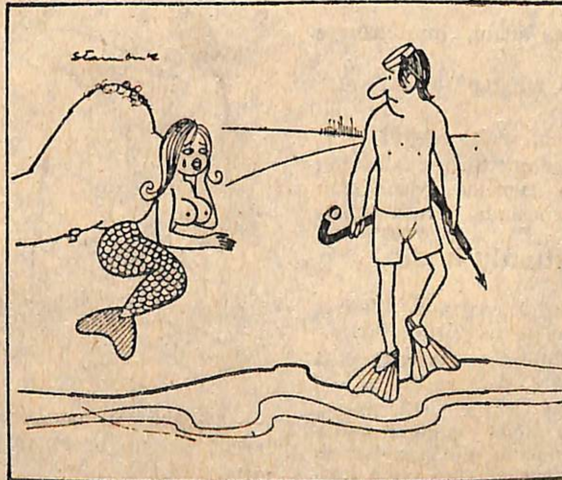
-DENİZ ALTINDAKİ GÜZELLİKLERİ SEYREDECEĞİNİ SÖYLEDİ!.

-BURADAKİ MANZARA HİÇBİR YERDE YOKTUR DEMEMİŞ MİYDİM!..

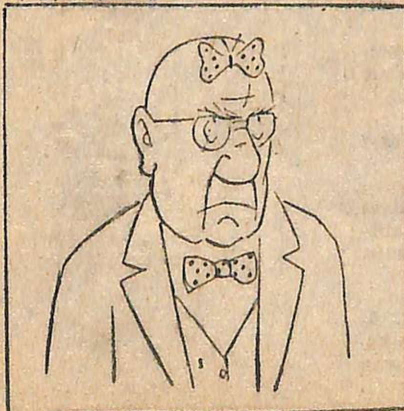
-BU FİLME GİDİP DE NE YAPACAKSIN YAHU? AYNI ŞEY PLÂJDA DA VAR!..

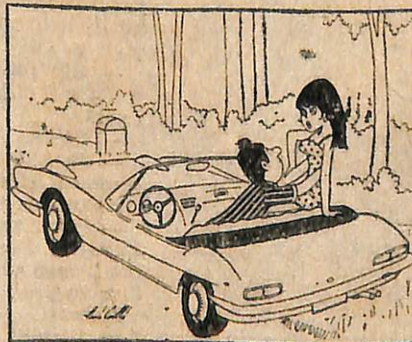
-YİNE BENİ ALDATMAĞA MI GİDİYORSUN?

-BU KADAR BÜYÜK OĞLUNUZ OLDUĞUNU BİLMİYORDUM!..

YAZISIZ

-BENİ ARABASINA ALAN BÜTÜN ERKEKLER SİZİN YAPTIĞINIZI YAPSALARDI, OTO-STOPLA ON GÜNDE ZOR GİDERDİM!..

-KEŞKE MAYOMU DA ALSAYDIM!...

HER TEDBİR EMNİYET İÇİN...

...PARANIZIN İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ İÇİN:

Türkiye İş Bankası

Akbaba

ARANIYOR

BULANA 10.000 LİRA

KUPON No 11

Bu kadar
idarecinin
Münih'te
işi ne?..
işte
vatandaş
Veli efendi de
hayretini
gizliyememiş...
Size de, şöyle
bir bakıp:
« bulduuum!»
demek kalıyor.
Evet
veli efendinin
hayret ifadesi
aranıyor!